

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS 8

Revista Liceului Teoretic
Ioan Slavici - Panciu

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

Lumea noastră, demnitatea noastră, viitorul nostru

- Dacă nu ai fi tu, lumea nu ar mai fi la fel!
- Acesta e un clișeu.
- Și clișeul poate fi adevărat, nu?

Să te naști nu e o întâmplare. E o întâmplare nefericită să crezi asta; să îți pui întrebarea „oare ce e cu mine în lumea asta?” este o blasfemie la adresa ființei umane. Să crezi că nu ai scop, că nu ești unic, că nu poți fi schimbarea de mâine este, poate, cel mai nedrept lucru pe care l-ai putea face tu, ca ființă umană, Omului. Să reflectăm puțin și să ne gândim la ceea ce ne-a fost dat și la cum am putea folosi toate acestea. Lumea e construită din oameni... milioane și miliarde de oameni care de-a lungul anilor și-au lăsat amprenta. Chiar dacă îi cunoaștem pe câțiva, care au reușit să modifice cumva cursul istoriei, nu putem spune că ei au fost singurii care au făcut lucruri mărețe. Eu aș gândi așa: dacă nu ar fi existat un om, mai bine spus, o femeie, care să-l fi născut pe Leonardo da Vinci, mai aveam în fața cărei Monalisa să ne punem mii de întrebări? Practic... nicio descoperire, nicio invenție, nicio lucrare de artă nu a fost făcută de un om. E o sumă de ocazii, de alinieri și doar un singur destin recunoscut: omul care a avut curajul să iasă în față. E vorba de depășire, dezvoltare și curajul de a sparge limitele pe care societatea le impune. Lumea nu poate să meargă mai departe dacă nu este susținută zilnic de

oameni. Lucrurile simple, cele mai mici detalii, alcătuiesc ceea ce noi numim *dezvoltare*. Gravitația îi mulțumește mărului, iar Arhimede i-a mulțumit apei. E simplu. Dezvoltarea se bazează pe simplitate, pe demnitate și pe recunoașterea ajutorului primit. Cât de frumoasă ar fi societatea noastră bolnavă, dacă ar exista recunoștința. Ea e o forță atât de mare, încât nu mulți știu să jongleze cu ea. E aproape ca un bumerang. Oricât de departe vrei să o arunci de tine, ea vine înapoi cu o forță și mai mare, iar de cele mai multe ori te lovește. Însă, omul care știe să o folosească, o îndepărtează, prinde ceea ce are nevoie, iar când bumerangul s-a întors, el o cuprinde cu mâna; simplu, fără vreo durere, dar cu satisfacție. E ideal să poți să te bucuri de recunoștință; să o poți oferi și să o primești. E primordială în a fi demn; e o cheie ce deschide cele mai mari și mai grele uși – este cheia spre dezvoltare și reușită.

Lumea de astăzi are nevoie de schimbare și de capacitatea de a recunoaște că împreună putem fi mai puternici. Ne scriem zilnic istoria și ne pavăm un drum anevoios printre stelele, pe seama cărora punem de multe ori viitorul. Și stelele sunt ca noi, oamenii. Sunt parte a Universului.

Dacă ele ar reuși să ne dicteze soarta, noi de ce nu am putea să ne-o facem? Ce au ele mai presus de noi? Simt, gândesc, iubesc, cred, speră, așteaptă? Poate. Dar nu mai mult ca noi. Omul e capabil să trăiască orice și să-și dorească. Iar dorința naște dezvoltare. E vital a crede că dorința se realizează. Munca, speranța și credința o vor atinge în viitor. E vital a crede că schimbarea pleacă de la noi. Că tu, eu, el, oricine poate să schimbe ceea ce urmează. Atunci când ai impresia că nimic nu ți se potrivește, că te afli undeva fără să știi de ce, gândește-te că nu poți avea răspunsuri pentru trecut, în momentul respectiv, dar că poți să găsești motive pentru viitor. Omul care își visează viitorul, care și-l dorește, va reuși să-și înțeleagă trecutul. Cândva, el va putea să-și dezlege toate întrebările care l-au bântuit în trecut. Iar cel care crede că nu a reușit până atunci să realizeze nimic cu care să rămână în amintirea posterității, să se gândească la mama lui Leonardo da Vinci... Copilul ei a marcat istoria. Și tu poți pune bazele viitorului. E important să investești în el și să-l dezvolți. Ție, omule, ți-a fost dat cel mai de preț dar: *puterea de a crea*. Folosește-l!

Anda – Livia MERLOIU
clasa a XII-a E
Grafica: Teodora ANDRONIC

Editorial pag. 1

■ Lumea noastră, demnitatea noastră, viitorul nostru - pag. 1

Profil Liceal pag. 2

- Ce mirare că sunt! - pag. 2 ■
- Despre toleranță - pag. 3 ■
- Copii dezrădăcinați - pag. 4 ■
- De ce a ajuns ora de religie o controversă? - pag. 6 ■
- Ce înseamnă cultura? - pag. 7 ■
- Școala părinților - pag. 8 ■
- Olimpici LIS - pag. 9 ■
- Târgul Educației 2015 ■
- Ediția a XVI-a - pag. 13

EU-RO pag. 14

■ Bruxelles, capitala Europei - pag. 14
■ Amintiri Baltice - pag. 15

In Extenso pag. 20

- ERASMUS+ *Roll the dice* - pag. 20 ■
- Let's play together - pag. 21 ■

Pro Comunitate pag. 22

■ Eternalistul sau... A nu muri - pag. 22
■ Veșnicia s-a născut la sat - pag. 23
■ Istoria unei fotografii - pag. 24

Cântecul muzei pag. 26

- Imperfecțiune în doi- pag. 26 ■
- Și parcă simt nevoia...- pag. 26 ■
- Înger și demon- pag. 27 ■

Ex Cathedra pag. 28

■ Călătoria în timp în cinematografie - pag. 28
■ Teoria conspirației de-a lungul timpului - pag. 30
■ *Jeunes et journalistes* - pag. 31

Zoom Cultural pag. 32

- Cronică de carte: ■
- Jurnalul Annei Frank* - pag. 32
- Cronică de teatru: ■
- Mecanica inimii* - pag. 33
- Cronică de film: ■
- Unora le place jazz-ul* - pag. 34

Zodia Elevului pag. 35

■ Oglinda sau actul viciului - pag. 35
■ Arta de a trăi prezentul - pag. 36
■ Ce este iertarea? - pag. 37
■ Cum alegem libertatea? - pag. 38
■ Cum ne lăsăm seduși de publicitate - pag. 39
■ Gesturi de iubire - pag. 40

CE MIRARE CĂ SUNT!

Întotdeauna, în mintea noastră, a adolescenților, apar continuu întrebări de genul: „cine sunt”?, „cine voi fi?”, „oare ce se află în spatele existenței mele?”. Nu sunt întrebări grele sau cu răspunsuri imposibile, însă nu întotdeauna conștientizăm că, pentru a putea răspunde, trebuie să chibzuim asupra unor anumite aspecte cunoscute și întâlnite în viața tuturor, ce ne conduc ușor la răspuns, și anume: imaginea de sine și personalitatea.

Nu cred că e cineva care să nu fi auzit măcar odată expresia „Imagine de sine” însă, dacă ați fi întrebați ce înseamnă aceasta, v-ați împotmoli în redarea unui răspuns sau ați fi tentați să spuneți că această expresie se referă la înfățișarea fizică a unei persoane. Grăbindu-vă să dați un răspuns, evitați a vă gândi la înțelesul esențial al acestei expresii. Imaginea de sine se referă la modul subiectiv (nu doar fizic) de reprezentare și de evaluare pe care individul și le face asupra lui însuși, în diferite etape ale dezvoltării sale și în diferite situații în care se află. Cu alte cuvinte, imaginea de sine se referă la perspectiva individuală asupra propriei personalități.

Imaginea de sine percepută ca imaginea despre propriul „EU” simbolizează subpunctul cheie al acestui articol. Eu-l se formează odată cu personalitatea. Fiecare dintre noi își construiește propria imagine ca personalitate, în ansamblu. Este modul în care ne descriem pe noi înșine, tipul de persoană care credem că suntem. Astfel, se formează reprezentarea noastră despre noi înșine, o imagine sau ceea ce noi considerăm că ne este caracteristic, că ne definește. Însă, această imagine nu se realizează instantaneu, automat, ci este o construcție personală.

Să luăm exemplul a două surori gemene, cu trăsături aproape identice, dintre care una se consideră foarte frumoasă, în timp ce cealaltă este nemulțumită de înfățișarea sa. Sunt două construcții diferite, chiar dacă au aceleași trăsături faciale. Cum pot fi explicate diferențele de imagine de sine? Printr-o multitudine de diferențe de personalitate, ce se manifestă sub diverse aspecte, sesizabile la cele două gemene. Este de presupus că aceea dintre ele care se consideră „frumoasă” se caracterizează prin gândire pozitivă, eventuală tendință de supraevaluare, nevoia de a se remarca, de a se impune. Nu aceleași trăsături de personalitate îi sunt caracteristice surorii ei. Așadar, în construirea imaginii de sine, o contribuție considerabilă o constituie aprecierea proprie asupra a ceea ce gândim despre noi: ne place sau nu ne place ceea ce credem noi înșine că suntem. Totodată, conștientizarea faptului că ceilalți realizează asupra noastră o judecată ce are la bază modul în care persoana noastră este percepută reprezintă un aport apreciabil. Imaginea pe care celălalt și-o formează despre noi poate cores-

punde sau nu imaginii construite de noi înșine. În plus, celălalt își poate exprima, într-o modalitate sau alta, judecata sa asupra noastră. „Dacă cineva ne-ar oferi darul de a ne vedea așa cum ne văd alții, ne-ar elibera de multe greșeli și idei nebunești” (Robert Burns). O amprentă definitorie în conturarea personalității o constituie familia, anturajul apropiat, prietenii, persoane de care individul este atașat prin sentimentul apartenenței.

Imaginea de sine ne influențează comportamentele. Când ai o imagine de sine bună, îți poți îndeplini obiectivele, pentru că o imagine de sine bună îți dă entuziasm, energie și determinarea necesară pentru acest lucru iar obstacolele sunt percepute ca provocări ce trebuiesc depășite pentru atingerea obiectivelor. O imagine de sine bună te face să relaționezi armonios cu ceilalți, prin atingerea obiectivelor poți avea performanțe profesionale, succes social, etc. O imagine de sine negativă te face să-ți scadă motivația sau chiar o anihilează prin lipsa încrederii în forțele proprii („Ce rost are să încerc, oricum nu voi reuși”, „E greu”, „Nu sunt în stare”, etc.),

ducând mai departe la comportamente de evitare („Nu mă duc la interviu deoarece nu sunt suficient de bun, deci nu are rost.”)

În concluzie: când îți acorzi suficient credit, îți atingi mai ușor obiectivele pentru că a avea încredere în sine, în forțele proprii, te face să-ți mobilizezi exact resursele de care ai nevoie să depășești obstacolele și să mergi în direcția dorită. Când nu ai o opinie pozitivă despre tine și ceea ce faci, negociezi mai slab, comunică mai

greu, acționezi cu mai multă frică sau eviți să acționezi și „îți pui singur bețe în roate”. Când te subapreciezi, anihilezi resursele de care ai avea nevoie pentru a întreprinde ceva.

Pentru noi, adolescenții, este important să avem o imagine de sine pozitivă, o personalitate bine consolidată și bine definită, pentru a putea răspunde la întrebările cele mai des primite: „cine ești” sau „cine vei fi”, pentru direcționarea succesului, atât în viața socială cât și în viitoarea cari-

eră pe care ne-o vom alege. Tot ce noi facem în timpul copilăriei și adolescenței influențează ceea ce noi vom fi sau, dacă suntem conștienți de lucrurile pe care le săvârșim, influențează ceea ce noi vrem să fim.

„Nu pierde din vedere cine și ce ești, și fă întotdeauna numai ceea ce se potrivește cu personalitatea ta.” - Ioan Slavici.

Elena POCRIȘ, Loredana STOICA
Clasa a X-a D
Foto: Simona POPA

DESPRE TOLERANȚĂ

Toleranța este o virtute care se dobândește pe parcurs. A fi tolerant înseamnă mai întâi de toate, a avea puterea de a înțelege anumite defecte omenești.

Omul nu este perfect, ceea ce înseamnă că de-a lungul existenței sale va comite greșeli, din care va învăța, dar cum universul este nemărginit, el va avea o infinitate de lucruri de învățat. Aceste greșeli, aceste mici defecte ce ne caracterizează, nu sunt intolerabile. Vom întâlni diverși oameni, care vor purta un mic bagaj de etichete și amintiri, pe care vom fi nevoiți să îl acceptăm, întrucât și noi înșine ascundem unul. Sunt bagaje care ne vor însoți la orice pas și pe care, în cele din urmă va trebui să ni le asumăm.

Toleranța nu înseamnă naivitate sau indiferență, ci înțelepciune. Pentru fiecare dintre noi este adesea dificil să ne recunoaștem propriile greșeli, deoarece căutăm întotdeauna să excelăm, să fim profesioniști. Tocmai din această cauză refuzăm să tolerăm abaterile celorlalți.

Căutăm mai degrabă să îi judecăm, să considerăm că noi am fi tratat altfel problema în cauză, însă greșim, căci să-i criticăm pe ceilalți nu ne va aduce nouă fericirea. Vom izbindu-ne abia atunci când vom accepta că greșelile fac parte din natura existenței noastre. Trebuie să ne acordăm atât nouă înșine cât și celor din jurul nos-

tru libertatea de a învăța din propriile erori.

A tolera nu înseamnă a ierta sau a uita. Tolerant este omul care crede în a doua șansă, în viitor, care îi permite celui alt încercarea de a-și îndrepta greșeala, fără a-i purta rachiună, știind că și lui i s-au oferit numeroase șanse. Putem învăța întotdeauna de la cei din jurul nostru, trebuie să fim deschiși la experiențele altora. Trebuie, de asemenea, să tolerăm ideile care nu se potrivesc într-un totu convingerilor noastre. Astfel, creăm și oferim posibilități și putem fi răsplătiți deopotrivă.

Toleranța este piesa de bază a societății, este ocazia de a le oferi celorlalți înțelegere, îngăduință, șansa de a lua lucrurile de la capăt ori de câte ori au nevoie de un nou început.

Ana-Maria MITITELU
Clasa a XII-a D
Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

COPII DEZRĂDĂCINAȚI

Străin în țara lor /vs/ Străin în țara mea

Cine poate spune cu exactitate care e țara mea? Țara mea, locul unde m-am născut, am copilărit, am simțit într-adevăr ce înseamnă acasă. În ciuda acestor lucruri, tot această țară mi-a determinat părinții să opteze pentru o ruptură, spre un viitor mai promițător, să îmi smulgă rădăcinile firave, în speranța că ele se vor prinde și în alt loc. Însă nu a fost așa. O mare parte din rădăcini au rămas în România, plecând oarecum incomplet spre o viață total necunoscută. Țara lor? Țara lor nu însemna în primul rând acasă, țara lor părea un tărâm obscur, plin de mistere, din care nu puteam desluși dacă îmi va fi bine ori nu.

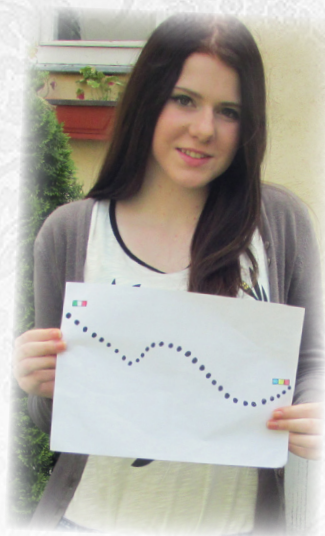

Părăsirea locului natal, despărțirea de prieteni nu putea însemna decât o etapă foarte dificilă, pe care la început refuzam a o accepta, neputând să-mi imaginez un alt loc decât *acasă*.

În ceea ce privește diferențele, acestea se înlănțuie în mod firesc. În România, un dascăl începe să îți arate primii pași ai învățaturii, ai educației

ei, îți pune tocul în mână și, cu tot devotamentul, îți devine ușor-ușor un al doilea părinte de care îți vei aminti nostalgic de-a lungul vieții. În străinătate, totul pare diferit, modul de predare bate pasul pe loc, fiecare cuvânt nu reușește să ajungă imediat către înțelesul meu, căci mai întâi trebuie tradus, ca mai apoi să îmi pot rosti gândurile, ideile.

Dar, peste toate aceste obstacole apar și beneficii care merită remarcate. Datorită acestei mici «aventuri» am cunoscut o cultură nouă, diferită de cea română, am întâlnit oameni cu diferite mentalități și am învățat o limbă nouă, care sunt convins că îmi va fi utilă în viitor.

Reîntoarcerea în țară reprezintă din nou un moment crucial, un dezechilibru menit aparent să revigoreze acele rădăcini lăsate cu multă vreme în urmă. În mod natural, acomodarea e mult mai ușoară, ca și cum ai așeza ochelarii în toc pentru că acolo le este locul. Aici, colegii m-au înțeles din

primul minut și mi-au devenit curând prieteni, profesorii de asemenea m-au primit cu brațele deschise și cu o privire familială.

Acum totul ține de trecut. Și chiar dacă ar exista posibilitatea reîntoarcerii în timp, deciziile ar coincide cu cele luate deja, datorită cunoștințelor și experienței acumulate.

Confesiuni

Reporter: Care este motivul pentru care ai plecat din țară?

Narcisa Zbîrciog: Cred că motivul pentru care a trebuit să plec în Italia e destul de evident. Veniturile mici ale părinților și lipsa locurilor de muncă sunt cauzele pentru care părinții mei au fost determinați să emigreze în străinătate, sperând astfel la un viitor mai bun. Aproximativ după 3 ani, în familia mea a apărut un nou membru: fratele meu. La naștere a prezentat câteva probleme de sănătate, motiv pentru care am rămas acolo pentru încă o perioadă de timp.

Reporter: De ce v-ați întors în România?

Eduard Pătrașc: Deși m-am născut în Italia, niciodată nu m-am simțit acolo acasă. Cred că acasă, pentru mine, este în România.

Raluca Manea: Trebuia să-mi continui studiile aici și dacă mă întorceam mai târziu, îmi venea prea greu, fiindcă am plecat din țară de la 3 ani și știam limba română doar atât cât vorbeam în casă.

Reporter: Poți preciza câteva diferențe pe care le-ai remarcat în modul de predare din Italia, față de cel din România?

Eduard Pătrașc: În Italia se pune mai puțin accent pe teorie și mai mult pe practică. Clasele sunt omogene, toți elevii sunt la același nivel, nu se urmărește performanța chiar dacă un elev este mai capabil decât altul.

Raluca Manea: Acolo profesorii ne explicau totul foarte bine și nu treceau mai departe până când nu se asigurau că toți elevii au înțeles lecția.

Narcisa Zbîrciog: Din cele remarcate de mine, pot spune că italienii sunt destul de în urmă la anumite materii precum Matematica, dar destul de avansați față de români la materii ca

Biologia, Fizica. De asemenea, pot spune că italienii au un mod de predare foarte lent.

Reporter: Cum te-a afectat această schimbare?

Eduard Pătrașc: Am devenit mai conștient, mai responsabil dar și mult mai ocupat.

Raluca Manea: De când am venit în România, nu mai sunt atât de timidă cum eram acolo.

Reporter: Dacă ar fi să alegi între învățământul românesc și cel italian, care ar fi opțiunea ta ?

Narcisa Zbîrciog: Dacă ar trebui să aleg între învățământul din România și cel din Italia, opțiunea mea ar fi cu siguranță cel din România. Modul de predare românesc este foarte dur

și foarte exigent cu elevii, dar sunt conștientă că îmi asigură un viitor, o carieră.

Eduard Pătrașc: Le-aș combina. Cred că învățământul din România este foarte eficient dar materia este prea încărcată.

Raluca Manea: Învățământul din străinătate.

Reporter: Ai avut piedici în acomodarea cu profesorii sau colegii ?

Raluca Manea: Nu, dimpotrivă m-am acomodat foarte repede cu toți.

Eduard Pătrașc: La început am avut piedici doar în acomodarea cu colegii.

Narcisa Zbîrciog: Am avut câteva obstacole în relația mea cu restul colegilor, deoarece a trebuit să le intru pe sub piele și să aștept ca ei să dobândească încredere în mine. Iar în ceea ce privește profesorii, pot spune că au fost foarte înțelegători și m-au ajutat extrem de mult.

Reporter: Consideri că perioada petrecută în Italia ar putea avea consecințe negative în privința viitorului tău?

Eduard Pătrașc: Consider că această experiență nu îmi va afecta viitorul profesional, din contră îmi va deschide noi perspective.

Raluca Manea: Nu, dimpotrivă, faptul că știu o limbă străină în afară de cea maternă îmi va aduce multe beneficii.

Narcisa Zbîrciog: În opinia mea, această «aventură» nu m-a afectat, dimpotrivă, sunt foarte fericită că am avut ocazia să cunosc cultura unei alte țări.

Reporter: Dacă ai putea da timpul înapoi, deciziile tale ar coincide cu cele luate deja?

Eduard Pătrașc, Raluca Manea: Nu aș schimba nimic.

Narcisa Zbîrciog: Alegerea ar fi aceeași, mai ales că acum am avantajul cunoașterii limbii italiene și limbii spaniole, în plus față de ceea ce știu colegii mei.

Andreea DOGARU, Ana ROMAN
Clasa a XI-a D
Foto: Raluca MANEA,
Narcisa ZBÎRCIOG,
Eduard PĂTRAȘC

De ce a ajuns ora de religie o controversă?

Ei bine, această întrebare stârnește la rândul ei foarte multe curiozități care sunt pe buzele tuturor creștinilor ortodocși. Într-un stat unde religia ortodoxă predomină, se întâlnește totuși problema studierii acesteia în școli. Această problemă care a fost pusă de către politicianul Remus Cernea, a atras nemulțumirea Bisericii Ortodoxe Române, preoțimea (soborul de preoți) afirmând că este necesară studierea Religiei, deoarece îi ajută pe elevi să dobândească liniștea interioară și să se dezvolte din punct de vedere spiritual.

Pe de altă parte, politica condamnată foarte aspru reprezentanții bisericii, deoarece consideră că religia nu este obligatorie în școli, învățătura creștină fiind o deprindere din propria familie, care are acest rol educativ. Unii afirmă faptul că profesorii de religie nu îi învață pe tinerii elevi bunele moravuri creștine, ci îi influențează negativ încurajându-i să discrimineze ceilalți oameni care au un cult diferit, caracterizându-i ca păcătoși, nedrepți. Astfel, după cum afirmă anumiți oameni politici, se încurajează disprețuirea celorlalți și chiar iscarea unor conflicte majore între ortodocși respectiv cei de alte religii.

Analizând strict cele două afirmații aflate în contradictoriu, se poate spune că ambele conțin argumente plauzibile, care au scopul de a atrage cât mai mulți susținători.

Pe de o parte, este firesc ca Religia să fie introdusă ca materie de studiu în orarul elevilor, pentru că anumite discipline școlare, precum Limba și literatura română, de exemplu, abordează teme ce doar religia le poate explica. În plus, este firesc să îți cunoști originile și să știi concret în ceea ce crezi, căci odată cu vârsta apar și întrebări la care tu însuși va trebui să găsești un răspuns.

Pe de altă parte, unii sunt deranjați de faptul că există anumiți reprezentanți care nu își îndeplinesc misiunea, ci se abat de la subiect, promovând valori total greșite, ce nu corespund cu adevărata credință. Însă, vina acestora este generalizarea și transformarea unei astfel de "abateri" într-un subiect demn de prima pagină a ziarelor.

Concluzionând cele afirmate mai sus, putem cu ușurință să ne dăm seama de adevăratul motiv ce se ascunde în spatele acestor conflicte: alterarea credinței în oameni.

Toate aceste evenimente se petrec din cauza noastră, esența divină se diminuează înăuntrul sufletelor noastre și uităm ceea ce contează cu adevărat, și anume bunătatea, înțelegerea și iubirea. Ne axăm mai mult pe defecte, nu știm să iertăm și să diminuăm un conflict, ci dimpotrivă, lăsăm ura să dicteze în viațile noastre.

Ștefania MUSTĂȚĂ
Clasa a XI-a D
foto: Ștefania MUSTĂȚĂ

Ce înseamnă *cultura*? Am sau n-am ... cultură?

Cultura cuprinde totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire și instituțiile necesare pentru comunicarea acestor valori.

Am fost curioși să aflăm cum înțeleg colegii noștri conceptul de cultură, iar răspunsurile lor au fost mai mult sau mai puțin previzibile și, în același timp, complexe.

Ce înseamnă cultura pentru tine?

"Cultura este o forma cizelată de exprimare a gândirii umane. Este ceea ce ne face deosebiți, ca un colier de nestemate la gâtul umanității." (Cristi P.)

Pentru a fi un om de cultură, ce ar trebui să faci?

"Un om de cultură este acela care aprofundează propriile cunoștințe. Pentru a fi un om de cultură trebuie să citim diferite opere, piese de teatru, poezii dar și să cunoaștem și să diferențiem artele, să știm diferiți artiști și operele lor. Trebuie să pătrundem în lumea care ne înconjoară, să-i acapărăm sensul și să-i descoperim misterul. Cu cât vom urca o treaptă în cunoașterea adevăratelor valori, cu atât ne vom îmbogăți cultura. Se spune că niciodată nu e târziu să înveți ceva nou, cheia misterului fiind faptul că lumea

încă ne păstrează mistere de descoperit și ne lasă să ne ridicăm în funcție de cunoștințele pe care le adăugăm în "sertarele" din "dulăpiorul" nostru cu informații. În concluzie, pentru a fi un om de cultură, trebuie să ne îmbogățim cunoștințele în privința lumii înconjurătoare. Pentru că trăim într-o "junglă de ciment" și trebuie să supraviețuim în aceasta cu ajutorul culturii!" (Cornelia N.)

Cum crezi că te ajută cultura să te integrezi în societate?

"În societate, cultura are un rol foarte important. În primul rând pentru că delimitează păturile sociale, iar în al doilea rând, pentru că ea ne învață cum să ne comportăm și să ne integrăm în societate." (Cristiana A.)

Consideri că toți oamenii dispun de cultură?

"Toți oamenii dispun de cultură, doar că la un nivel mai ridicat sau mai scăzut." (Ștefan Ș.)

Care este deosebirea dintre un om cult și un om incult?

"Deosebirea dintre omul cult și cel fără de cultură este dată de nivelul și complexitatea cunoștințelor. Cu fiecare carte citită, omul cult înaintează către cunoașterea absolutului. Oamenii culți vor atrage mereu admirația celor din jur. Odată cu admirația, acești oameni dispun de o sinceră modestie. Deci, întotdeauna oamenii care dispun de cultură vor fi cu un pas înaintea față de cei ignoranți." (Andreea S.)

Preferi să fii înconjurat de oameni cu o cultură bogată sau de oameni cu o cultură modestă?

"Prefer să fiu înconjurat de oameni de la care am ce învăța, respectiv oameni cu o cultură bogată." (Alex L.)

Este cultura cheia succesului în viață?

"Cultura reprezintă principalul mod de a ne dezvolta, de a ne maturiza și de ce nu, un mod prin care ne putem întări respectul de sine, deoarece, să recunoaștem, ne simțim mândri că suntem în stare să ne adaptăm la diferite discuții și situații, fără a ne simți oarecum lăsați pe dinafară. De asemenea, deși auzim mereu că frumusețea este cea mai importantă, consider că nimic nu poate înlocui cultura și bunul simț, învățatul și dezvoltarea personală reprezentând cele mai bune metode pentru a atinge succesul. De fapt, cheia succesului nu este nimic altceva decât munca și aprofundarea tuturor lucrurilor pe care le învățăm de-a lungul vieții. Cultura este cea care crează caractere, oameni de succes." (Ana-Maria P.)

Magda Țigănuș, Ana Costin
Clasa a X-a D
foto: Magda Țigănuș, Ana Costin

Școala părinților

Ți-ai dori ca lucrurile să fie altfel la tine acasă? Vrei să te distrezi mai mult și să ai mai puține certuri, mai multă libertate și mai puțină frustrare, mai mult respect și mai puține reguli? Poți obține ceea ce dorești. Trebuie doar să știi să comunici cu părinții tăi. Părinții, ca toți oamenii, învață odată cu noi. În momentul în care în familie apare un copil, părinții își amintesc de prima parte a vieții lor și anume copilăria. Aceștia încearcă să interacționeze cât mai mult cu copilul, să se joace cu el, să îl învețe să vorbească, să meargă, să nu piardă niciun moment important din viața acestuia. De asemenea, de când apare un copil în familie, un părinte învață să îl înțeleagă pentru a-i oferi ceea ce are nevoie.

Copiii, în general, vor să fie înțeleși, să aibă părinți care să aibă încredere în ei și care să le respecte părerile. Pentru că nu doar părinții au nevoie de cărți pentru a învăța cum să se poarte cu copiii, ci și copiii au nevoie de cărți pentru a învăța cum anume să-și „educe” părinții, pentru a-i transforma din simpli părinți, în părinți ideali.

Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în ge-

neral. Un părinte nu va încerca să fie alături de copil doar în copilărie ci și în perioada adolescenței, perioadă destul de dificilă, când acesta va face tot posibilul să devină cel mai bun prieten al copilului. Adolescenții consideră că nu pot dezbate fără bariere un subiect cu părinții lor, din cauza diferenței de vârstă și a concepțiilor diferite. Adevărul este că totul constă doar în modul de comunicare, în sinceritate. Putem să ne deschidem sufletul în fața părinților, deoarece ei vor fi alături de noi, și se străduiesc să învețe odată cu noi cum e să fii din nou adolescent.

În ceea ce privește viața școlară a unui copil/adolescent, părinții încearcă să îl susțină și să îl motiveze oferind recompense și totodată implicându-se și încercând să elucideze orice probleme ar întâmpina copilul. De asemenea, adolescentul trebuie să fie sincer cu părinții lui și să le comunice

situația lui, să le explice eventualele probleme de la școală, pentru ca aceștia să fie puși la curent cu tot ceea ce se petrece în viața copilului lor și să poată interveni în rezolvarea eventualelor probleme.

Atunci când vrem să avem mai multă libertate, ar trebui să începem prin a le face cunoștință părinților noștri cu prietenii noștri, invitându-i acasă din când în când, dându-le astfel ocazia părinților de a ne cunoaște anturajul și de a-și dezvolta o mai mare încredere în noi. Încă din copilărie, părinții trebuie să ne insufle acea siguranță sau protecție, pentru ca atunci când vrem să vorbim cu ei, să nu apară teama. Trebuie să abordăm fiecare subiect cu gândul că vorbim cu cei mai buni prieteni, care nu ne vor judeca.

Ajută-ți părinții să te înțeleagă și să te respecte așa cum ești, așa cum vrei să fii. Educă-ți părinții prin comunicarea liberă, prin respectul reciproc și prin sinceritate.

Elena POCRIȘ, Loredana STOICA
Clasa a X-a D
foto: Andrei VOINEA

LIMPICI LIS

Andrei-Adelin Dogaru
clasa a VIII- a A

Sunt o fire perseverentă, ambițioasă și cred că orice îmi propun, pot îndeplini. Deviza mea este: Nu există nu pot, ci doar nu vreau. Materile mele preferate sunt: matematica, româna și franceza.

Reporter: De ce ai fost atras de franceză și cum a început pasiunea ta pentru această limbă?

A.A.D.: Pentru că îmi place cum sună, iar gramatica se aseamănă foarte mult cu cea a limbii române. Pasiunea mea a început dintr-o întâmplare: anul trecut am dat Delf-ul și doamna profesoară ne-a propus să mergem și la olimpiadă. Deși nu credeam că o să am multe șanse, m-am calificat la faza națională și vreau să continui așa în fiecare an.

R: Cum te pregătești pentru olimpia-

da națională?

A.A.D.: Din greu, în fiecare zi și cu pauze scurte.

R: La ce alte concursuri te pregătești să participi?

A.A.D.: În special la concursuri în limba franceză, dar și de matematică și limba română. Anul acesta sper să particip și la Orthofrançais.

R: Cu ce te ajută practic această participare?

A.A.D.: Mă ajută să învăț mai bine franceza pentru că este o limbă de circulație internațională, îmi dezvoltă vocabularul și modul de exprimare.

R: Ce înseamnă premiile câștigate până acum pentru tine?

A.A.D.: Premiile, pentru mine, înseamnă muncă și, cu cât am mai multe, cu atât mă ambiționează să adun și mai multe.

R: Cât a contat ajutorul venit din partea profesorului?

A.A.D.: Foarte mult. Fără doamna Manovici, nu aș fi ajuns atât de departe.

R: De ce crezi că are nevoie sistemul de învățământ din România pentru a atrage elevii să participe la olimpiade?

A.A.D.: De mai multe lecții interactive. Și ar trebui să se formeze grupuri speciale cu cei interesați să facă performanță, aceștia fiind îndrumați de profesori foarte bine pregătiți.

R: Cum ai răspunde la întrebarea *De ce învăț eu franceza?*

A.A.D.: Aș răspunde că învăț pentru mine, ca să ajung sus. Dacă voi da la Medicină, mi-ar plăcea să fac facultatea în Franța și să profez acolo, iar limba franceză m-ar ajuta foarte mult.

R: Ce profil vrei să urmezi în continuare? De ce faci această alegere?

A.A.D.: Profilul Științele Naturii și mai departe Medicina, deoarece îmi plac științele și sunt atras de domeniul medicinei.

R: Unde a fost susținută olimpiada națională și cum ți s-au părut subiectele?

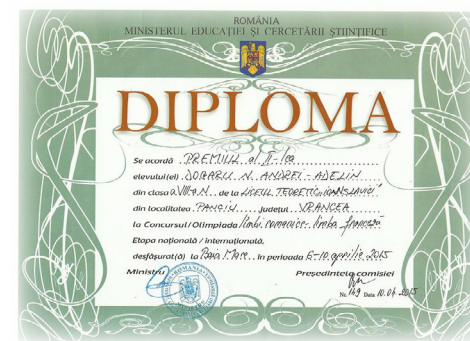
A.A.D.: S-a ținut la Baia Mare, în județul Maramureș. Subiectele mi s-au părut în regulă, dar după șapte luni de muncă, cred că este normal să mi se pară așa.

R: Cu ce rezultate te-ai întors acasă?

A.A.D.: M-am întors cu Premiul al II-lea, am obținut 97 de puncte.

R: Cum a fost experiența de la Baia Mare, privind în ansamblu?

A.A.D.: Experiența a fost una frumoasă și de neuitat. Am cunoscut oameni noi, minunați alături de care mi-a plăcut să îmi petrec timpul. Sper ca într-o bună zi să îi revăd și să repet această experiență !

Irina Șerban: clasa a X- B (Profil: Real; Specializare: Științele Naturii)

Sunt o fire foarte perseverentă și de cele mai multe ori obțin ceea ce îmi propun. Îmi place să muncesc atât timp cât știu că o să obțin rezultate și acest lucru cred că mă va ajuta pe viitor. Îmi plac franceza, biologia și matematica, iar în timpul liber ador să ies cu prietenii și să merg în excursii.

R: De ce ai fost atrasă de franceză și cum a început pasiunea ta pentru această limbă?

I. Ș.: Am o pasiune pentru această limbă încă din clasa a șaptea, când am participat pentru prima dată la olimpiada de limba franceză și am obținut locul I. Premiul m-a motivat și m-a ambiționat să continui cu această limbă străină.

R: Cum te pregătești pentru olimpiada națională?

I. Ș.: Muncind din greu, în fiecare zi.

R: La ce alte concursuri te pregătești să participi?

I. Ș.: Momentan nu mă gândesc să mai particip decât la olimpiada națională. Dar dacă voi avea posibilitatea, mi-ar plăcea să merg la concursul Orthofrançais.

R: Cu ce te ajută practic această participare?

I. Ș.: Îmi dovedește că sunt capabilă să ating anumite țeluri și performanțe.

R: Ce înseamnă premiile câștigate până acum pentru tine?

I. Ș.: Mă motivează din ce în ce mai mult deoarece semnifică munca mea și sunt dovada că am putut ajunge atât de departe.

R: Cât a contat ajutorul venit din partea profesorului?

I. Ș.: Cred că, în participarea la o olimpiadă națională, profesorul are cea mai mare contribuție. Spre exemplu, doamna Manovici, care este un mentor de apreciat; datorită dumneai am ajuns la performanță.

R: De ce crezi că are nevoie sistemul de învățământ din România pentru a atrage elevii cu potențial spre olimpiade?

I. Ș.: Ar trebui să ne motiveze mai mult să participăm la diferite concursuri, pur și simplu să încurajeze această muncă suplimentară.

R: Cum ai răspunde la întrebarea *De ce învăț eu franceza?*

I. Ș.: Învăț franceza pentru că îmi place, în primul rând. Îmi place să scriu și să comunic în franceză. Visul meu este să ajung să practic medicina în Franța și cred că lucrurile învățate la școală mă vor ajuta mult acolo.

R: Ce facultate vrei să urmezi în continuare? De ce vrei să faci această alegere?

I.Ș.: De când eram mică am visat să devin medic. Așa cum am o pasiune pentru franceză, am și pentru medicină. Este o profesie specială pentru mine, pentru că îmi place să ajut oamenii din jurul meu.

R: Unde a fost susținută olimpiada națională și cum ți s-au părut subiectele?

I.Ș.: Olimpiada a avut loc la Colegiul Național "Mihai Eminescu" din Baia Mare. Subiectele mi s-au părut acceptabile, contrar așteptărilor mele. Fiind o olimpiadă națională, aveam impresia că miza este mult mai mare, dar nu a fost așa. Totul a fost la un nivel normal, care nu m-a împiedicat să-mi demonstrez calitățile, având în vedere pregătirea de excepție pe care o aveam.

R: Cu ce rezultate te-ai întors acasă?

I.Ș.: Am obținut prima Mențiune Specială, cu 93.5 puncte.

R: Cum a fost experiența de la Baia Mare, privind în ansamblu?

I.Ș.: Privind în ansamblu, consider că a fost o experiență unică, meritată și extraordinară, în ceea ce mă privește. Iar dacă mi s-ar mai oferi o astfel de ocazie, nu aș rata-o pentru nimic în lume! Nu numai că mi-am îmbogățit sufletul, având parte de momente speciale, ci și cunoștințele. Am văzut cu adevărat ce înseamnă concurența, acest lucru motivându-mă mult, am văzut care este nivelul, am învățat din micile greșeli făcute din neatenție și pot spune că sunt pregătită cu noi forțe pentru anul următor. În concluzie, totul a meritat efortul depus: pregătirea fără de care nu ajungeam nicăieri și pentru care îi mulțumesc enorm doamnei profesoare, pe care o admir, o respect și o iubesc.

Mădălina Damian: clasa a XI-a E (Profil: Servicii Specializare: Economic, Administrativ, Poștă)

Îmi place să mă plimb și să-mi petrec timpul cu prietenii, pe lângă Științele Economice îmi place mult sportul, mai exact să joc handball.

R: De ce ai fost atrasă de Științele Economice?

M.D.: Am vrut să încerc ceva nou cum ar fi specialitățile de la profilul Serviciilor.

R: Cum a început pasiunea ta pentru Științele Economice?

M.D.: Pasiunea și interesul au crescut pe parcursul orelor din clasa a noua.

R: Ce te-a motivat încă din primele ore?

M.D.: Informațiile primite, modul de predare și explicațiile suplimentare, atunci când aveam nevoie.

R: Ce premii ai obținut până acum și ce înseamnă acestea pentru tine?

M.D.: Am obținut locul I la etapa județeană a olimpiadei de Tehnologii, premiu care mi-a confirmat că munca mea nu a fost în van.

R: Cu ce te ajută practic această participare?

M.D.: Să îmi fortzez și să îmi depășesc limitele. Am vrut să văd cât pot și mi-am dovedit că ambiția mă poate duce departe.

R: De ce crezi că are nevoie sistemul de învățământ din România pentru a atrage elevii cu potențial spre olimpiade?

M.D.: În primul rând de mai multă motivare. Pe de altă parte, este nevoie de implicarea sistemului în introducerea olimpicilor pe piața muncii, mai repede și mai ușor. De asemenea, mediatizarea rezultatelor pe platformele de internet cum ar fi edu.ro i-ar ajuta

pe copii să vadă că au de câștigat din aceste participări.

R: Ce facultate ai de gând să urmezi în continuare?

M.D.: Academia de Studii Economice.

R: De ce ai făcut această alegere?

M.D.: Pentru că îmi place acest domeniu, sunt atrasă de specialități, le înțeleg și, având baza din liceu, îmi va fi ușor să urmez această facultate.

R: Unde a fost susținută Olimpiada Națională de Tehnologii și cum ți s-au părut subiectele?

M.D.: Olimpiada a avut loc la Târgu Jiu. Subiectele au fost de nivelul unei olimpiade naționale: nu pot spune că au fost foarte grele, dar nici ușoare.

R: Cum a fost experiența de la Târgu Jiu, privind în ansamblu?

M.D.: Experiență e fost una diferită, am avut ocazia să cunosc oameni noi și să îmi fac prieteni. Am putut întâlni persoane care au aceeași pasiune și să mă întăresc emoțional. Consider că această olimpiadă este o șansă de a acumula experiență și de a te pregăti pentru viață, cu greutățile și plăcerile ei.

foto: Lotul Olimpic al județului Vrancea, Festivitatea de premiere a Olimpiadei Naționale de Limbi Române Baia Mare, aprilie 2015

Apostu Cristina-Maria

Clasa a XII-a D

(Profil: Uman; Specializare: Filologie)

Sunt mereu în căutare de noi cunoștințe și experiențe. Deviza mea este "Cine nu își cunoaște trecutul, riscă să-l repete!" și ar fi bine pentru noi să învățăm din greșelile altora, înainte de a le face pe ale noastre.

R: De ce ai fost atrasă de istorie și cum a început pasiunea ta pentru această materie?

A.C.M.: Pot spune că primii mei pași serioși spre istorie au început în clasa a VIII-a, odată cu participarea la olimpiada județeană de istorie, sub îndrumarea domnului profesor Adafini Mihai, care îmi era totodată și diriginte. Abia mai apoi însă am descoperit câte taine ascunde istoria națională și cât de interesantă poate fi, dacă o înțelegi. Astfel, cu cât descopeream mai multe, sentimentul de patriotism și de admirație pentru țară și eroii neamului a prins rădăcini tot mai adânci în inima mea, aceasta fiind una dintre consecințele pozitive ale cunoașterii istoriei poporului român.

R: Cum te pregătești pentru olimpiada națională?

A.C.M.: Încercând să acumulez cât mai multe cunoștințe, din diferite surse (manuale școlare, reviste de speci-

alitate) pentru a obține o privire de ansamblu și a le putea utiliza cu ușurință.

R: La ce alte concursuri te pregătești să participi?

A.C.M.: Momentan, mă pregătesc pentru participarea la un concurs național de eseuri, lansat de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc.

R: Ce înseamnă premiile câștigate până acum pentru tine?

A.C.M.: Trebuie să recunoaștem că premiile nu pot aduce decât bucurie celor care le obțin, ele fiind o confirmare a implicării și puterii noastre de muncă, dar pentru mine adevărata recompensă constă în experiența acumulată, care cu siguranță nu se va pierde și mă va ajuta în viitor.

R: Cât a contat ajutorul venit din partea profesorului?

A.C.M.: Foarte mult. Sunt de părere că simpatia pentru o anumită materie vine în primul rând din ceea ce îți inspiră și reușește să transmită profesorul. Dacă mesajul este transmis cum trebuie, acesta va fi receptat ca atare.

R: De ce crezi că are nevoie sistemul de învățământ din România pentru a atrage elevii cu potențial spre olimpiade?

A.C.M.: De profesori care să-i încurajeze chiar și pe cei mai puțin pregătiți, să îi îndrume și să existe acea egalitate de șanse pentru fiecare, nu doar pentru cei ce au inițiativă și se afirmă singuri.

R: Cum ai răspunde la întrebarea *De ce învăț eu istorie?*

A.C.M.: În primul rând, învăț istorie pentru că îmi place și pentru că vreau să aflu cât mai multe despre trecutul nostru. Este important să-ți cunoști rădăcinile, să-ți îmbogățești cultura. Informația înseamnă putere și cu cât deții mai multă, cu atât ești mai greu de manipulat.

R: Ce facultate vrei să urmezi în continuare? De ce ai făcut această alegere?

A.C.M.: Vreau să urmez Facultatea de

Jurnalism, întrucât consider că este ceea ce mi se potrivește, fiind mereu în căutare de informații și noi experiențe.

R: Unde a fost susținută olimpiada și cum ți s-au părut subiectele?

A.C.M.: Olimpiada a avut loc la Oradea, între 6-10 aprilie. Subiectele au fost accesibile, dar destul de complexe pentru doar 3 ore.

R: Cu ce rezultate te-ai întors acasă?

A.C.M.: Rezultatele au fost cele la care m-am așteptat imediat ce am părăsit afară din sala de examen, nu excelențe, dar mulțumitoare, având în vedere că a fost o experiență pe care nu o mai trăisem înainte și pe care mi-o imaginam în alt mod. Pe lângă acestea, multe amintiri frumoase și o agendă plină cu prieteni noi.

R: Cum a fost experiența de la Oradea, privind în ansamblu?

A.C.M.: Cu siguranță una dintre experiențele mele frumoase din timpul liceului, pe care mi-o voi aminti cu plăcere. Nu numai concursul în sine, ci și ceea ce s-a petrecut în afara lui. Am întâlnit persoane de la care am putut afla noi puncte de vedere, dar am și avut ocazia să revăd oameni pe care îi cunoșteam deja. Orice experiență similară nu poate decât să aducă un plus în dezvoltarea ta ca om și viitor adult responsabil și ar trebui ca fiecare să aibă curajul să încerce să iasă puțin din cercul restrâns în care se află și să descopere, pentru că nu există nimic de pierdut!

Diana Elena APOSTU
Clasa a IX-a D

TÂRGUL EDUCAȚIEI 2015 EDIȚIA A XVI-A

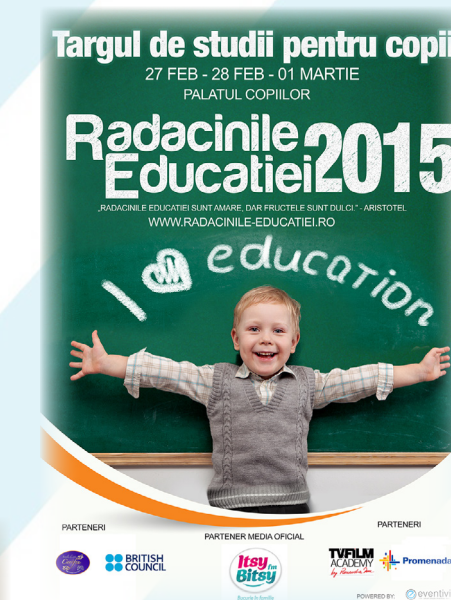
Târgul Educației este un eveniment anual, organizat de către Universitatea București, ce se adresează elevilor de liceu, cu precădere celor din clasele XI-XII, cu scopul de a promova oferta educațională a facultăților și departamentelor din cadrul universității.

În perioada 7-8 aprilie 2015, în cadrul Facultății de Drept București, a avut loc ce-a de XVI-a ediție a Târgului Educației. Printre participanți s-au numărat toate facultățile și departamentele din cadrul Universității din București, edituri cu profil educațional, Biroul de Relații Internaționale, Biroul Progame Comunitare, Asociații studențești, Centrele de cercetare din cadrul Universității din București și cadre didactice.

În cursul celor două zile, fiecare facultate a avut reprezentanți care au prezentat oferta educațională, numărul de locuri (repartizate buget-taxă-ID), condițiile și data examenului de admitere dar și secrete din spatele cortinei, precum dificultatea primei sesiuni, locurile disponibile pe piața muncii. Exceptând prezentarea, facultățile au avut și standuri proprii unde te așteptau cu brațele deschise, doriți de a te informa, studenți cu pliante, broșuri și multe răspunsuri pentru elevii ce încă nu și-au găsit menirea.

În afara informării și documentării cu privire la oferta educațională a facultăților Universității din București, programul a cuprins și momente artistice, derulate în holul Facultății de Drept precum Concer-

tul de Paște - Corul și Orchestra Universității din București, dirijor Vasile Corjos, solistele de muzică tradițională românească, Andreea Haisan respectiv Ana-Maria Pătrășcioiu, Bobby Săftiuc (recital) și un moment special, în cadrul prezentării Facultății de Limbi Străine, susținut de marea actriță Maia Morgenstern, interpretând câteva cântece în limba idiș.

Prezentări de carte precum "Elemente de Geometrie Sintetică", autor Iacob Hadărcă, masă rotundă cu tema „Profesorul Vasile V. Carmelea - 100 de ani de la naștere”, „Publicistică românească. Antologie de texte”, autor Lect. univ. dr. Gelu Sabău, invitat Prof. univ. dr. Marian Petcu, au captat și ele atenția participanților.

Din punctul de vedere al unui elev care a participat la Târgul Educației 2015, pot afirma că a fost un eveniment cu adevărat folositor, nu numai pentru cei ce și-au stabilit clar obiectivele de viitor și drumul în viață, dar și pentru cei care sunt încă au dubii în alegerea unei facultăți sau oscilează între mai multe variante.

Georgiana BLĂGAN
Clasa a XII-a D
foto: Georgiana BLĂGAN

Bruxelles, capitala Europei

Bruxelles este supranumit "capitala Europei", nu doar pentru că este un veritabil centru de putere al instituțiilor Uniunii Europene și a Pactului Nord - Atlantic, ci și pentru aerul cosmopolit. Aerul cosmopolit este dat de numărul ridicat de străini pe care îi întâlnești pe străzile din Bruxelles.

Un oraș micuț din Flandra a devenit o dată cu crearea Uniunii Europene unul dintre cele mai importante orașe de pe harta lumii. Aflat la mică distanță de aproape toate capitalele statelor care au semnat Tratatul de la Roma, Bruxelles a devenit locul perfect pentru instalarea Comisiei și a Parlamentului Uniunii Europene. Ca urmare, un influx de străini au populat străzile capitalei belgiene, depășind cu mult populația autohtonilor din oraș. Pe lângă franceză și flamană, care sunt cele două limbi oficiale ale Belgiei, engleza a devenit a treia limbă de facto în Bruxelles.

Cum este să fii student în capitala Europei? Atunci când ajungi pentru prima oară în Bruxelles ești lovit de aerul internațional al orașului, auzind pretutindeni vorbindu-se patru sau cinci limbi străine o dată. Datorită acestui amalgam de naționalități, comunicarea devine uneori dificilă pentru că interlocutorul are dificultăți în

a se exprima în engleză, nu cunoaște franceza sau vorbește doar flamană.

Să fii student într-un asemenea mediu, înseamnă să înveți și să respecti alte culturi, să fii de două ori mai atent înainte de a spune ceva pentru că afirmațiile tale pot fi considerate neadecvate de către ceilalți. Un student la Bruxelles trebuie să fie mai presus de toate cât se poate de bine informat pentru că, într-un mediu atât de competitiv, se pot pierde ușor oportunități. Majoritatea studen-

ților au ca obiectiv găsirea unui loc de muncă la reputele instituții europene și multinaționale care își au sediul în Bruxelles.

Weekend-ul în Belgia, atât pentru studenți cât și pentru ceilalți, reprezintă perioada de relaxare totală. De vineri până luni, localurile sunt deschise până la o oră mai târzie, iar lumea profită cât mai mult de această oportunitate. Cu toate acestea, Bruxelles este un oraș liniștit care, deși adună oameni din toate colțurile lumii, imprimă locuitorilor ei un calm specific meleagurilor belgiene.

În fiecare duminică a lunii, majoritatea muzeelor oferă intrare liberă pentru iubitorii de cultură. Bruxelles-ul este presărat cu diverse monumente istorice, atracții turistice sau povești inedite. Simbolurile orașului sunt printre cele mai ciudate din lume, iar vizitatorii descoperă cu stupeoare că originile benzilor desenate cu Tintin, Ștrumfi și Asterix și Obelix sunt belgiene.

Bruxelles este un oraș cu o aer mult prea cosmopolit că să poți identifica un specific cultural. Capitala Europei împrumută influențe de la toate culturile prezente în oraș. Construcțiile de la sfârșitul secolului al XIX-lea împrumută influențe din Ori-

Primăria orașului
Bruxelles

Georgiana Dună,
Absolventă LIS,
Studii universitare de Masterat la Solvay Brussels
School of Economics and Management

entul Îndepărtat pe alocuri, influențe arabe, influențe spaniole, pe care le îmbină cu mai vechile curente germane, olandeze și franceze.

Din experiența mea de doi ani în Bruxelles, aș putea spune cu certitudine că este un oraș cu multe posibilități și avantaje pentru viitorul tău profesional, educațional și chiar personal. Așadar, dacă vă pasionează experiența multiculturală, Bruxelles este un oraș ce trebuie luat în considerare pentru viitorul vostru.

Parc du Cinquantenaire

Amintiri Baltice

Călătoresc mult prin lume. O fac din plăcere și pentru că este cea mai bună formă de cunoaștere - să experimentez culturi noi, mergând la pas prin locuri de departe. Mă recunosc în asta - sunt călător și nu turist. Îmi place să spun povestea locurilor în care ajung, să împart cu ceilalți frumusețile întâlnite. Sunt pasionat de fotografie, iar cele două se îmbină perfect pentru că o fotografie vorbește despre frumusețea lumii în care trăim mai mult decât o mie de cuvinte.

Împărtășesc cu voi, aici, un fotoreportaj despre Țările Baltice, realizat în februarie 2015. Sper să vă bucure ochii!

Prima oprire – VILNIUS

Vilnius este unul dintre orașele Europei care merită vizitat. Locurile, arhitectura, oamenii sunt speciali. Mai ales orașul vechi, care povestește de vremuri trecute, acum 600 de ani, și de puterea acestuia. Îți poți imagi-

na cu ușurință cum trăiau localnicii, cu sute de ani în urmă aici. La fel de prezentă este și partea modernă; orașul este plin de restaurante, cafenele, vânzători stradali, gata să primescă turiștii.

Orașul este format dintr-un amestec de lituanieni, polonezi și ruși; limba comună este rusa, iar pentru cei tineri, sub 25 de ani, este engleza.

Biserica Sf. Anne - **St. Anne's church (Šv. Onos bažnyčia)**

Biserica Sf. Anne

Biserica este la fel de frumoasă în exterior, ca și înăuntru. Legenda spune că Napoleon, văzând-o, a dorit să „o ia în palmă” și să o ducă acasă, cadou pentru soția sa. Evident că nimeni nu știe dacă este o poveste adevărată, dar pune clădirea și mai mult în valoare. În realitate, este o biserică pentru... bunicuțe, pentru că Sf. Anne este protectoarea bunicilor. Nu este însă o biserică mică, mai ales când privești la nuanțele cărămizilor din care este construită - roșii, roșiatice, maronii, carmin etc, care fac ca pereții să pară împlețiți.

Turnul Gediminas - **Gediminas Tower (Gedimino pilis bokštas)**

Deși în interiorul turnului există o expoziție permanentă despre istoria turnului, strâns legată de povestea separării celor 3 țări baltice de Uniunea Sovietică, priveliștea asupra orașului, din turn, este magnifică, întrucât oferă o panoramă largă asupra orașului. Merită să urci pe jos, deși se

poate lua și funicularul; e o urcare relativ ușoară, plăcută.

Turnul Gediminas

Porțile Răsăritului - Gates of Dawn (Ausros Vartai)

Central, chiar în mijlocul orașului Vilnius, Porțile sunt o capodoperă de văzut și admirat.

Porțile Răsăritului

Catedrala din Vilnius - Vilnius Cathedral (Arkikatedra Bazilika)

Face parte dintr-o piață mai mare, complex de monumente de văzut dacă ești în Vilnius – turnul, biserica, sunt absolut uimitoare. Privită din afară, pot părea mai puțin impresionante, în simplitatea lor albă. În fața bisericii, însă, este un loc special, magic. Pe această piatră norocoasă,

trebuie să pășești și să te învârti de 3 ori și să îți pui o dorință care se va îndeplini. Sau, cel puțin, acest lucru îți aduce noroc. Mie mi-a adus, la drum.

Catedrala din Vilnius

Biserica tuturor sfinților – All Saints Church (Vilniaus Visu Sventuju parapija)

Un exemplu perfect al stilului baroc, construită în anii 1600, pentru folosința călugărițelor carmelite.

Biserica tuturor sfinților

A doua oprire – RIGA

Riga este un oraș destul de mic și poate fi vizitat într-o singură zi; dacă petreceți mai multe zile, sunt destule cafenele și restaurante în care să te relaxezi, numeroase magazine în care să faci cumpărături. Desigur, poți să alegi pur și simplu să te plimbi sau chiar să faci sport (caiac, pe râu).

Vânzătorii stradali te atrag cu tot felul de lucruri minunate, lucrute manual, foarte multă ambră și bijuterii, îmbracaminte din bumbac și împletituri din lână.

Străzile sunt pavate și sunt numeroase piețe frumoase unde să stai, să bei ceva, să mănânci un prânz afară, pe o terasă, evident în sezonul cald.

Dacă vizitezi Riga, chiar și numai pentru o perioadă foarte scurtă, de una-două zile, nu vei fi dezamagit!

Catedrala Dome - The Dome Cathedral (Rīgas Doms)

Element central al orașului, ridicată în sec. XIII. În apropiere se află cele 3 cladiri – frații.

Catedrala Dome

Cei 3 frați - Three Brothers (Trīs brāļi)

Un grup de clădiri rezidențiale, de locuit, ridicate în sec XVI.

Cei 3 frați

Biserica Sf. Petru - St. Peter's Church

Biserica are o poveste lungă, fiind ridicată în 1209.

Turnul bisericii a ars în Al Doilea Război Mondial, este refăcut, dar merită să te urci în turn, priveliștea asupra orașului Riga este fantastică. Ajuns în vârful turnului, cu siguranță vei fi întâmpinat de un vânt foarte puternic (eu am gasit lapoviță în februarie!). Cu toate acestea, nu am regretat o clipa investiția de 7 euro, pentru perspectiva de sus.

Biserica Sf. Petru

Casa Medievală a Capetelor Negre

Casa Medievală a Capetelor Negre - The Medieval House of Blackheads (Melngalvju nams)

Poartă acest nume deoarece sfântul patron al respectivei gilde de meșteșugari era Sf. Mauritius.

Clădirea a fost distrusă total în Al Doilea Război Mondial, dar a fost recent reconstruită să arate exact ca la început.

Art Nouveau

Dacă îți place stilul arhitectural Art Nouveau, orașul Riga este o bijuterie. Veți găsi multe clădiri superbe, construite în acest stil, mai ales cele de pe strada Alberta (recomand nr. 12, după colțul clădirii galbene). Nu plecați fără camera de fotografiat la voi!

Art Nouveau

Monumentul Libertății - Freedom Monument

Domnișoara Milda, cum este alintată de localnici, a fost dezvelită în 1935 și este un altar pentru lituanieni. Statuia simbolizează cântarea, munca și lupta pentru libertate, iar cele 3 stele din mâinile fecioarei reprezintă cele 3 regiuni ale țării.

Localnicii depun flori la monument, în cinstea tuturor persoanelor deportate în Siberia, în vremurile comuniste.

Când vremea este bună, garda de onoare se schimbă din oră în oră, între 09:00 - 18:00.

Monumentul Libertății

Piața Centrală din Riga - Central Market (Centraltirgus)

Să mergi la Piața Centrală din Riga este cu adevărat o experiență autentică.

Toate tarabele sunt aranjate pe categorii de produse, în mai multe hale enorme – fructe și legume, carne, pește, îmbracaminte, etc. O mulțime de lucruri de văzut, de gustat și mâncat (neapărat să cumpărați câte ceva de acolo!). Piața Centrală îți oferă acea perspectivă reală asupra vieții din Riga, sentimentul autenticității; cunoști varianta de oraș a unei persoane care chiar trăiește în Riga, nu doar varianta... turistică!

Casa Pisicii - The Cat House (Kaķu nams)

Legenda spune că un negustor bogat a așezat în vârful unei clădiri statuia unei pisici furioase, cu coada ridicată și îndreptată spre Primăria Riga, după ce a avut o dispută cu membrii Consiliului Local.

Casa Pisicii

Pralinele Laima și Ceasul Laima - de neratat în Riga

Cu un motto foarte special “Alege dragostea și dragostea te va alege pe tine” – pralinele Laima sunt un produs tradițional făcut cu multă dragoste, de la 1870. Absolut delicioase!

Ceasul Laima este plasat central în Riga, lângă Monumentul Libertății, chiar peste drum de principalul magazin de desfacere Laima.

Pralinele Laima

Ceasul Laima

A treia oprire - TALLINN

Istorie medievală plină de șarm - Evul mediu există încă, aici!

Orașul vechi din Tallin este plin de șarm. De la clădiri la numele străzilor, toate sunt încă, aici, așa cum erau în secolul XIII!

Străzile sunt pavate, și dacă te uiți atent, poți să vezi că unele dintre pietre sunt cele originale, vechi de peste 300 de ani. Nu e o idee bună să ieșiți la plimbare în orașul vechi pe tocuri... va fi epuizant și nu vă va face nicio plăcere!

Sunt foarte multe magazine, și cu prețuri mari și cu prețuri mici; multe muzee, biserici, restaurante și cafenele. Și o ciocolaterie absolut minunată, destul de costisitoare ca preț, dar în care poți vedea cum se fabrică pralinele de ciocolată și toate specialitățile pe loc. Cacaia fierbinte de la ei este absolut delicioasă!

Plimbați-vă peste tot, cu răbdare, pe toate străduțele din interiorul zidului cetății. Fotografii perfecte se pot face la fiecare colț. Poți să stai și o săptămână în Tallinn și să nu te plictisești. Prima regulă însă – pantofi cât mai comozi!

Dealul Toompea - Toompea Hill - un deal ce merită urcat!

Pe dealul Toompea poți urca pe 2 părți – pe „Piciorul scurt”, abrupt și repede, sau pe „Piciorul Lung”, mai puțin abrupt, dar mai lung.

În vârf, se află biserica și clădirea parlamentului. Tot aici găsești mai multe puncte de observație asupra orașului, cetății Tallinn cât și cu vedere până departe, în port.

Dealul Toompea

Biserica St. Olaf - St Olaf's Church

Această biserică este cea mai mare structură medievală. A fost lovită de mai multe ori de fulgere, care au determinat trei incendii majore: în 1625, 1820 și în 1931.

Pasajul St. Caterina - St. Catherine's Passage – Alea îndrăgostiților și a artizanilor talentați

Sf. Caterina este o străduță îngustă, o bijuterie medievală, locul perfect pe unde să te plimbi. Aici sunt mulți artizani sticlari care fac vitralii. Locul de unde să îți iei un suvenir, mai scump, dar unic.

Pasajul St. Caterina

Dome Church / St. Mary's Church (Toomkirik)

O biserică diferită de oricare alta pe care o vei vedea, merită să o explorezi, când ești în Tallinn. Cea mai bună perspectivă asupra zidului cetății este din turnul acestei biserici. Merită să plătești taxa și să urci; este cea mai înaltă clădire din acea zonă a orașului, cu vedere peste oraș, kilometri întregi.

Dome Church

Catedrala Uspenski - Uspenski Cathedral (Uspenskin Katedraali)

Catedrala Uspenski este vizibilă din mai multe puncte ale orașului Helsinki. Ar fi ideal de vizitat în timpul slujbei, fiind ortodoxă.

Catedrala Uspenski

Prof. Constantin Ioan GÂRLEANU
(@GarlyBoy)

Foto: Constantin Ioan GÂRLEANU

Ultima oprire - HELSINKI Catedrala Lutherană din Helsinki - Lutheran Cathedral (Suurkirkko)

Catedrala Lutherană din Helsinki este un monument absolut impresionant atât ziua, cât și noaptea, când este și mai frumos, fiind luminat astfel încât să se vadă cât mai bine conturul clădirii.

Roll the dice - Romania

Triunghiul iberic

În perioada 3-5 februarie 2015 a avut loc în Spania, în orașul Artà (Mallorca), la Colegiul Sant Bonaventura, întâlnirea transnațională din cadrul proiectului ROLL THE DICE, proiect de parteneriat strategic între școli, derulat în cadrul Programului Erasmus+, Contract 2014-1-ES01-KA201-004683_6

Proiectul se desfășoară pe o perioadă de doi ani (2014 – 2016), fiind un parteneriat între școli din șapte țări: **Spania** - coordonator (CC Sant Bonaventura, Artà, Mallorca), **România** (Liceul Teoretic Ioan Slavici, Panciu, Vrancea), **Turcia** (Sehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Secondary School, Ankara), **Polonia** (Gimnazjum w Brzeziny, Brzeziny), **Slovacia** (Katolícke gymnázium Stefana Moyseša, Banská Bystrica), **Ungaria** (Eötvös Iskola, Lakitelek) și **Portugalia** (Agrupamento de Escolas de Pedome, Pedome).

Echipa liceului nostru a fost formată din doi profesori, Maricica Apreutesei și Mirela Elena Bozbici. De fapt, din fiecare țară au venit câte două cadre didactice. Gazda noastră, coordonatoarea proiectului - Yasmin Aloy Korn, o persoană cu totul și cu totul deosebită, ne-a întâmpinat la hotel, ne-a condus la colegiul din Artà, ne-a înconjurat cu multă căldură și a făcut ca cele trei zile ale întâlnirii noastre să fie foarte speciale.

Totul a început în dimineața zilei de 3 februarie cu invitația de a vizita școala. Colegiul Sant Bonaventura funcționează într-o clădire veche, care seamănă cu o fortăreață medievală, sobră și monumentală la exterior, dar plină de viață și de culoare la interior. Pentru noi a fost curios faptul că, deși era cea mai rece lună din an, la ei în școală nu era căldură. De fapt nu există sistem de încălzire, pentru că

doar o lună pe an temperaturile sunt mai scăzute, adică în jur de 10 C. Cu toate acestea, copiii erau în clase, desfășurau activități și nu erau deranjați de lipsa căldurii. Asta era doar surpriza de început, pentru că au urmat și multe altele. Cu ce să încep? Poate cu faptul că în colegiu există creșă, grădiniță, clase primare și gimnaziale, sau felul în care arătau clasele. Erau ca niște ateliere pentru abilități practice, în viziunea noastră. Cabinetul de limbă engleză, cel în care noi ne-am desfășurat ședințele de lucru, avea pe pereți dulapuri cu materiale diverse, pornind de la hârtii albe și colorate, cartoane, creioane, acuarele, plastilină și continuând cu vopseluri, spray-uri, foarfece, plastic, dovadă că acei copii de gimnaziu care învățau acolo asta făceau, se jucau. Dar jocul lor era unul responsabil. Aveam să vedem asta în timpul activității de proiect *Jocuri tradiționale - demonstrație*. Eram în mica sală de sport a colegiului (cam

jumătate din suprafața utilă a sălii noastre de sport), alături de 40 de copii, jumătate de vârstă preșcolară iar ceilalți, gimnaziști de 12-14 ani. Fiecare senior avea ca partener un junior. Parcă erau frați. Îi țineau de mână, alergau după ei, completau împreună portofoliile, îi țineau pe genunchi în pauze. Nu am văzut unul să fie nervos, deranjat de cei mici sau să țipe. Erau obișnuiți să lucreze împreună, adică să învețe jucându-se împreună. Cei mici erau ascultători, nu țipau și nu erau alintați. Echipa era perfectă, un senior responsabil și înțeleghător, alături de un junior liniștit și docil. Ne-am mirat toți și cred că am învățat ceva din această experiență iberică, ce înseamnă cu adevărat triunghiul *Joc - Învățare - Echipă*. Gracias, Yasmin!

Prof. Maricica APREUTESEI
(coordonator proiect Roll the Dice - România)

foto: Echipa de proiect
Roll the Dice

LET'S PLAY TOGETHER

Joi, 9 aprilie 2015, Casa de Cultură a Orașului Panciu a găzduit cea de-a doua activitate desfășurată în cadrul proiectului Erasmus+ *Roll The Dice*, derulat de Liceul Teoretic *Ioan Slavici* - Panciu. Intitulată *Let's Play Together* (Să ne jucăm împreună) activitatea a avut ca scop promovarea și derularea a 5 jocuri de echipă cu 4 echipe constituite din elevii claselor de gimnaziu ale Liceului Teoretic *Ioan Slavici*. La activitate au participat peste 170 de persoane, elevi, părinți și cadre didactice. Un eveniment aparte în cadrul activității l-a constituit prezența domnului Iulian Nica, primarul orașului Panciu care, pentru câteva minute, s-a alăturat echipelor prezente spre a se juca. Menționăm că proiectul de parteneriat strategic între școli Erasmus+ *Roll The Dice* se derulează în cadrul Liceului Teoretic *Ioan Sla-*

vici în perioada 2014-2016.

Proiectul este finanțat de Comisia Europeană și are ca parteneri șase țări europene: Spania, Portugalia, Polonia, Slovacia, Ungaria și Turcia. El se adresează elevilor de gimnaziu și își propune utilizarea jocurilor tradiționale și importarea beneficiilor lor în învățare. Mobilitățile vizate de proiect vor crea premisele de comunicare între elevii celor șase țări partenere în vederea asimilării și verificării cunoștințelor referitoare la bagajul informațional cir-

cumscriș particularităților acestora.

Promovarea activităților asigurate proiectului va presupune deschiderea școlilor către familiile elevilor implicați și către comunitatea locală.

Proiectul își asumă entuziasmul de a răspunde nevoii curente a societății actuale de a concilia școala cu familia și învățarea cu jocul, plecând de la ideea că cele două dimensiuni nu sunt contradictorii, ci complementare!

Echipa de proiect
Roll the Dice

Echipa *Roll the Dice* și prima mobilitate în Spania

Între 11-15 mai, o parte din echipa *Roll the Dice* s-a deplasat în prima mobilitate a proiectului, în Arta, Mallorca, Spania: Bianca Cozma, Alexandru Manolache, Bogdan Alban și Cătălin Istrate, însoțiți de doamnele profesoare Maricica Apreutesei și Cristina Istrate.

Prima activitate a avut loc luni iar echipa spaniolă, coordonată de doamna Yasmin Aloy, ne-a prezentat mâncăruri și dansuri tradiționale spaniole.

În a doua zi ne-am grupat pe echipe și am filmat un filmuleț de

promovare a proiectului. În aceeași zi, colegul meu Bogdan Alban a vorbit la radioul din Arta despre echipa României și activitățile derulate în școlile partenere.

A treia zi a fost dedicată unei excursii: am vizitat numeroase obiective turistice din Mallorca, cum ar fi portul Soller, Sa Calobra și peșterile din Arta.

Jocurile tradiționale pe plajă, din a patra zi, ne-au oferit ocazia de a suda prietenii legate în primele zile. Ne-am distrat de minune!

Deschiderea spre multicultu-

ralitate a reprezentat motivația activității „What do you know about my country?”, desfășurată sub forma unor jocuri de masă.

Copiii și profesorii din Spania, precum și din celelalte țări partenere, au fost foarte calzi și sociabili. Ne-am luat la revedere cu greu de la prietenii noștri.

A fost o experiență de neuitat!

Alexandru MANOLACHE
Clasa a VII-a

foto: Echipa de proiect
Roll the Dice

Profesii de suflet

Valentin Mocanu: Medicina se face cu știință dar și cu suflet.

Au trecut mai bine de 12 ani de când am absolvit Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu. Au fost cei mai frumoși ani de adolescent, care au reprezentat baza în formarea mea ca adult.

După terminarea liceului, am decis să merg la Medicină cu convingerea că voi putea face ceva pentru oameni... deși terminasem un profil economic și știam că medicina va fi un coșmar... Nu a fost deloc ușor, dar iată că după șase ani am absolvit Facultatea de Medicină „Gr.T. Popa” Iași, fiind din nou în postura de a alege... Ce specializare o să urmez?

Deși am avut o paletă largă de selecție, m-am îndreptat spre reumatologie, deoarece în această specializare m-am regăsit ca și medic.

Multă lume asociază reumatologia cu un domeniu ce tratează doar bătrânii dar, în zilele noastre, tot mai mulți tineri și nu numai, întâmpină probleme reumatologice. Este o specializare ce îmi lansează multe provocări în ceea ce privește diagnosticarea și tratarea bolnavilor, dar îmi poate permite și o viață de familie.

În prezent, lucrez ca medic specialist reumatolog în cadrul Spitalului Județean „Sf. Pantelimon” Focșani.

Nu am niciun regret în ceea ce privește alegerile făcute... Mi-am urmat visul și sunt foarte mulțumit de asta, motiv pentru care vă îndemn să vă urmați visul, chiar dacă drumul ales nu este tocmai ușor.

Medicina este foarte grea, solicitantă și necesită o pregătire profesională permanentă. Este o meserie în care trebuie să fii veșnic informat. Nu poți să spui niciodată că știi tot. Nu ai voie niciodată să spui că nu știi ceva. Trebuie mereu să citești în acest domeniu. Am avut noroc să îmi placă ce fac și să mai câștig și bani din asta. Tinerii elevi ar trebui să țină cont că au niște obligații în plus față de cele profesionale. O obligație morală pentru țara în care au studiat, pentru profesori și îndrumători și mai ales pentru meserie.

Poți să știi foarte multă carte, să fii perfecționist și să știi totul dar, dacă nu pui un gram de pasiune, nu poți să practici această meserie. Pacienții te simt imediat, mai ales copiii.

Mulți studenți din ziua de azi așteaptă să termine facultatea și să plece în străinătate pentru bani mai mulți. Dacă ești un medic adevărat, pasionat de ceea ce faci, nu cauți avere la porțile străinilor. E normal să vrei mai mult și o primă opțiune este să pleci din țară, dar în același timp nu

putem pleca toți. Trebuie să ne întrebăm cât de moral este să pleci din propria țară. Aici am copilărit, aici am învățat, de locul acesta îmi sunt legate amintirile alături de familie.

Și, în plus, e un noroc să faci meseria aceasta din pasiune.

Eu sunt fericit că pacienții pe care i-am avut își amintesc de mine și de ce am făcut pentru ei. Este foarte important ca pacientul să aibă încredere în tine și în capacitățile tale de medic.

Medicina este o facultate care se alege cu sufletul, din dorința de a oferi celor ce au nevoie fie de un gând bun, fie de o procedură chirurgicală extrem de complexă. Este un drum extrem de sinuos și cel mai important este să nu uităm motivația cu care am plecat la drum.

Medicina se face cu știință dar și cu suflet.

Valentin Mocanu
Absolvent LIS, medic reumatolog

Silviu Lupu: În liceu, informatica a fost un hobby și nu o povară.

Din fericire pentru mine, meseria mea de suflet e și meseria mea actuală, cea de programator.

Însă înainte de a fi programator, am fost elev de generală. Pe vremea aceea, informatica nu a fost nici măcar o opțiune pentru mine. Știam că existau calculatoare, jocuri, dar nu știam cum se fac toate. Eram mulțumit să folosesc aceste noțiuni.

La un moment dat, parcă spre sfârșitul clasei a VII-a, am avut ocazia să lucrez împreună cu alți câțiva colegi, la un proiect interesant început de doamna profesoară Apreutesei, și de un fiu al unui profesor din generală. Nu mai știu exact numele lui, așa că îi vom spune, Domnul X.

Proiectul era destul de interesant. Trebuia să construim un castel. Ce era interesant era că acesl castel era împărțit în trei părți, și fiecare persoană trebuia să construiască partea lui pe calculator, într-o aplicație dezvoltată de acel Domn X. Fiecare parte din castel era desenată pe hârtie milimetrică. A fost nevoie de perspicacitate, imaginație și cooperare, pentru ca la sfârșit, adunând toate bucățile, să se formeze castelul. Și am reușit.

Pentru mine, a fost o experiență care mi-a deschis o poartă ce nici nu știam că există, și brusc devenise și cea mai luminoasă. Am decis să o urmez, și părinții mei m-au susținut. A fost un pic mai greu pentru tatăl meu, căci în familie era o oarecare tradiție, care s-a rupt odată cu mine, însă acum, nu regretă că am urmat calea asta.

În liceu, informatica a fost un hobby și nu o povară. Ca și amintiri plăcute, ar fi nota doi pe care am primit-o pentru că, după ce am terminat de rezolvat subiectele mele de la test (numărul 1), am continuat să rezolv și subiectele vecinului (numărul 2), tot pe ciorna mea, în timp ce el le transcria. Și normal ca am fost prins, căci nu am avut intenția să ascund asta vreun moment. A fost semestrul în care am avut 10 note de 10 parcă, luate ulterior, toate pe merit. Rețin că doi de 10 i-am luat într-o singură oră, rezolvând 23 de probleme.

Nu pot spune că am fost o persoană foarte inteligentă. Am avut o oarecare înclinare către matematică, însă informatica e diferită de matematică, și în același timp seamănă. Pentru mine, informatica este o combinație între matematică și literatură. Sună ciudat, dar la fel de ciudat sună și faptul că, folosind o tastatură și un calculator, poți să îți aprinzi lumini de acasă, să-ți setezi căldura la ce temperatură dorești sau să vorbești cu cineva care e de cealaltă parte a continentului. Aș recomanda tuturor celor care vor să facă informatica, să nu ple-

ce de la premisa că “e multă matematică la mate-info și din această cauză o sa aleg alt profil”.

Când vrei ceva cu adevărat, nu încerca să găsești pretexte de a te îndepărta de acel lucru, ci caută lucruri de făcut după ce vei reuși să obții acel ceva.

În prezent, sunt programator la o firmă din Brașov și o fac cu plăcere. Sunt și zile în care îmi doresc să fi făcut altă meserie, dar la sfârșitul acelor zile, tot sunt bucuros că fac ceea ce îmi place. În ce constă ceea ce fac? Lucrez la o aplicație pe care diverse firme din Germania (BMW, VW, NASA, ș.a.m.d.) o folosesc pentru a efectua studii de piață și studii de cercetare.

PS: Între timp, am aflat că Domnul X are un nume și acesta e Domnul Grigoraș. Este fiul fostului director de la generală. Și e profesor în Toulouse, Franța.

Silviu Lupu
Absolvent LIS, programator

Eternalistul sau... A nu mai muri

Ionel Bandrabur este un nume emblematic pentru orașul nostru, ce ne umple sufletul de o exuberantă mândrie, un autor înrădăcinat pe aceste meleaguri. Acesta și-a dezvoltat aptitudinile literare încă de mic copil și au fost recunoscute chiar de poetul Octavian Goga, în urma citirii câtorva versuri scrise în copilărie («Doamnă, copilul acesta va ajunge scriitor»). Urmând Facultatea de Litere și Filosofie la Universitatea din Cluj, îl va avea drept profesor pe Lucian Blaga, care îi va oferi autorului punctajul maxim pentru lucrarea sa de licență în Filosofia culturii.

Ajuns la vârstă senectuții, Ionel Bandrabur se arată interesat de problemele vieții și totodată, într-un mod firesc, de cele ale morții. Murirea și nemurirea sunt teme bine fixate și analizate în literatura universală din toate timpurile. Ionel Bandrabur se pliază pe aceste teme generoase pentru un intelectual filosof.

Scris la persoana I, *Eternalistul* are o construcție relativ simplă. Devenit peste noapte moștenitorul unei sume fabuloase, ca urmare a decesului mătușii sale din Detroit, Dinu părăsește locul natal, Panciu, pentru unul din hotelurile cele mai luxoase ale Bucureștiului, de unde scrie un anunț matrimonial la ziarul «România liberă»: «Cincuantenar liber și înstărit dorește să cunoască studentă înțelegătoare». La acest anunț primește un răspuns din partea Noricăi, o studentă la Conservator. Între cei doi se încheagă o frumoasă poveste de dragoste. Acesta este pretextul epic din care autorul desprinde toate oportunitățile construcției romanești. Iar pretextul este fisură, breșă din real, prin care fabulosul invadează și legitimează acțiunea romanului.

Membră a Mișcării eternaliste - o sectă desprinsă din Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut (MISA), Norica îl atrage și pe naratorul-personaj în această grupare umbroasă și maniacală condusă de profesorul Nobel (de fapt, Mihai Ailincuței) care-și propune, printre altele, „reconstrucția genetică a omului: „Totul era o chestiune de gene, de genom, de biotehnologie, de tehnică a extirpării”. Scopul acestei grupări este de a extirpa genele negative din structura naturii umane și să protejeze genele pozitive, cele ce optimizează emanciparea morală a omului.

În paralel, total împotriva tuturor ideilor Mișcării eternaliste, se află fratele profesorului Nobel, călugărul Calist, reprezentant al sectei «Noul Ierusalim» care consideră că demersul fratelui său este un păcat și o blasfemie din cauza disturbării ordinii divine și a actului creației biblice. În viziunea lui Calist, Dumnezeu l-a

creat pe om imperfect, tocmai pentru a-i oferi posibilitatea mântuirii, în vederea obținerii veșniciei lumii de dincolo.

Pe lângă experiența eternalistă, personajul principal trăiește și alte experiențe. Un om al locului unde era așezată tabăra Mișcării eternaliste (Poiana Zimbrului) se oferă să îl conducă într-un loc necunoscut numit «Borta Dracului», unde creștea o ciupercă halucinogenă, care avea puterea de a teleporta pe cel ce gusta din ea în Infern. «Borta Dracului» se definește ca o gaură neagră prin care se trece într-o altă lume, cea atât de înfricoșător invocată în învățăturile religioase. Acesta nu rezistă tentației și ajunge în câteva compartimente ale Infernului: secția Îmbuibăților, secția Desfrâu, secția Asasini Celebri și secția Mame Ucigăse.

Lupta dintre profesorul Nobel și fratele său Calist nu este precum cea din basme, dintre Bine și Rău, ambele pretinzând că susțin calea credinței, nădejdi și dragostei.

Recomand această carte nu numai din simplul spirit de promovare a unei valori culturale locale, ci și pentru tema abordată în această operă a lui Ionel Bandrabur.

Andreea DOGARU
Clasa a XI-a D

Veșnicia s-a născut la sat

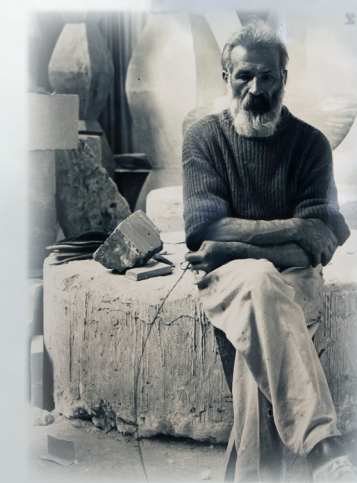
*Copilo, pune-ți mâinile pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar (...)
(Lucian Blaga – Sufletul satului)*

...există undeva, în adâncul nepătruns al ființei umane, un lucru, un liant între el și altă ființă umană. Aș rezuma aria de discuție la un spațiu mitic și unic pe glob – spațiul românesc. Aici, toți oamenii au un precursor comun: satul autentic românesc. Aș numi o infatuare nesăbuită să spui că ești orășean, când mi-e greu să cred că n-ai cuteierat în copilărie ulițele prăfuite de ani și de povești ale unui cătun, unde îi găseai, neputincioși și veseli, pe bunici. Satul nostru, acela, cu oameni îmbrăcați în straie tradiționale, care își opreau drumul cu pioșenie în fața bisericii și murmurau tainic pe buze o rugăciune știută numai de ei, acolo unde iarba pare veșnic verde și nesfârșită, unde zilele parcă se scurg invers timpului citadin, acolo, unde, parafrazându-l pe Marin Preda, „timpul avea cu oamenii nesfârșită răbdare”.

Îmi amintesc, cu nostalgie, chipul unui om pe care l-aș încadra în tiparul țaranului român. Aveam cinci sau poate șase ani. Locuiam cu părinții mei la țară, dar într-un spațiu în care ușor - ușor vechea cultură părea să dispară. Bunicii mei locuiau tot la țară, pe malul Putnei, și în fiecare dimineață priveau Măgura Odobeștilor, iar spre dreapta găseau Munții Vrancei. Tatăl meu a iubit mereu locul unde s-a născut și unde și-a petrecut copilăria, lucru observat și din permanenta dorință de a se întoarce, în timp, pe aceleași meleaguri. Acolo, unde mergeam săptămânal cu părinții mei, îl găseam uneori, venind agale în curtea bunicilor, pe Tata Moșu' – bunicul tatălui meu și străbunicul meu. Era un bătrân subțirel, adus de spate de povara anilor și a Războiului, cu ochii mari și negri, îmbrăcat tot timpul cu

haine tradiționale, pe care le potrivea cu o pereche de opinci confecționate de mâinile lui care au ținut și coasa și arma și cu care altoia pomii. Când îl vedeam, fugeam mereu de el. Mintea mea de copil era speriată de bătrânețea lui, de opincile cu vârful încovoiat și de mersul său aplecat. Nu am înțeles niciodată de ce mă speria un bătrân cu atâta voie bună, bun simț și autenticitate românească. Peste câțiva ani, Tata Moșu' a murit. Eram mai mare și îmi amintesc doar pânza neagră pe care îi era scris numele și anii care îi marcau existența. Avea aceeași dată de naștere cu mine! Atunci mi-am dat seama că poate împărțeam cu el mai mult decât un nume și o zi comună. El poate avea să îmi spună povești și întâmplări apuse și avea să reușească a sădi în mine un simț mai accentuat al tradiției vrâncene. O să leg mereu, în mintea mea, imaginea țaranului român de cea a străbunicului meu, o conexiune pe care, cu regret o spun, copiii mei nu o vor înțelege niciodată atât de bine.

Orașul schimbă omul, îl transformă din omul cu scop, în omul util.

Aici, trebuie să ții pasul, să reușești să te integrezi și să îi convingi pe ceilalți că și tu contribui cumva la mersul lucrurilor. Oamenii nu se salută, aleargă pe străzi fantomatici, cu priviri goale și fără sens. La sat, însă, normalitatea, liniștea și felul în care lucrurile sunt așezate te înspăimântă. Cum pot niște oameni să trăiască după niște legi scrise de sute de ani, fără să obiecteze, fără să fie deranjați și cu toate acestea, „să funcționeze”, și încă atât de bine? După mintea unui om de la oraș, ei sunt frământați de probleme banale și singurul lucru care îi leagă de orășeni e politica. Ei oricum o văd altfel; o discută, o analizează, dar la final vor spune același lucru: „pe ei oricum nu îi interesează omul de rând”. Da. Deși toată țara noastră stă pe umerii lor, deși ei reușesc să păstreze normalitatea lucrurilor, ei se văd tot ca „oameni de rând”. Așa sunt țaranii, simpli și modești. Ei iubesc pământul, apa, păsările, muzica, biserica, oamenii, altfel. Iubesc totul cu respect și încărcăți de trăirile strămoșilor, așa cum au învățat. Autenticitatea lor vine tocmai din dorința lor perpetuă de a merge în viitor, sprijiniți de trecut. Satul este veșnic. Este cărămida de bază a societății și ar trebui înțeles altfel de citadini. Veșnicia lui este motivul pentru care imaginea sa este păstrată în mințile noastre la fel: case mici, îngrijite, cu acoperiș de șindrilă, cu prispa din fața casei, treptele din piatră de râu, cu miros de cozonac, și cu doi bătrâni îmbrăcați în straie populare românești, curățând porumbul de foi, povestind în taină, în timp ce soarele aluneacă printre munți și ia cu el secretele bine păstrate de gurile aurite de basme și povești ale țaranului român.

Anda - Livia MERLOIU
Clasa a XII-a E

Istoria unei fotografii

Retragerea armatei române în campania din 1916 în memoriile caporalului sanitar Vasile Mihăilescu

Simplu sanitar păncean, cu vizibile înclinații literare, Vasile Mihăilescu reușește să transpună pe hârtie, din umbra postului de prim-ajutor, adevărul crunt al situației românilor din timpul Războiului pentru Reîntregirea Neamului. Din primele sale pagini remarcăm talentul deosebit al unui om simplu, cu doar patru clase primare, introducându-ne în atmosfera războiului.

Campania de la 1916 debutează cu un optimism debordant din partea ostașilor români, având speranța de a elibera teritoriile aflate în stăpânirea Austro-Ungariei, dar care se va prefăce mai târziu în dezamăgirea încercării eșuate din primele săptămâni de război. Uralele mulțimii din Gara Panciu și din celelalte gări prin care a trecut trenul militar – Galați, Brăila, Buzău, Găești, Pitești spre Valea Olului până la Tâlmaci, lângă Sibiu, în Transilvania, la care face referire autorul memoriilor, sunt expresia entuziasmului general care cuprinsese

țara, în speranța eliberării Ardealului și dezrobirii românilor supuși politicii de deznaționalizare practică de guvernul de la Budapesta.

Mai târziu, Vasile Mihăilescu va surprinde insensibilitatea unor ofițeri medici, care dau dovadă de o totală lipsă de solidaritate față de bolnavii de la postul de prim-ajutor și sustrag din alimentele destinate lor. În primele ore ale retragerii, au existat numeroase victime, iar răniții ce puteau merge pe jos erau îndemnați să plece împreună cu sanitarii de la postul de prim-ajutor și ceilalți militari, pentru că inamicul se apropia. Mărturiile sale descriu dezastrul retragerii prin ochii unui om simplu, drama prin care trec atât militarii cât și civilii, tensiunea și panica ce se răspândise în rândul oamenilor. Imaginile vizuale de o mare încărcătură emoțională ne transpun în realitatea terifiantă a războiului, ne induc starea prin care au trecut participanții la acest eveniment. Răniții sunt obligați să plece direct peste Munții Făgăraș și să se descurce pe cont propriu. Până și cei mai mari comandanți, care ar fi trebuit să organizeze retragerea, se sustrag de la responsabilități pentru a-și salva propria piele, uitând de jurământul făcut

patriei dar și confrăților săi. Omenia, spiritul de sacrificiu și solidaritatea ce îl caracterizează pe Vasile Mihăilescu, nu-i permit să părăsească răniții de la postul de prim-ajutor, pentru că știa că dușmanii nu-i vor cruța, ci-i vor trata în mod egal cu prizonierii armatei române.

La un moment dat, observăm că oboseala acestor zile tensionate își face apariția, iar deznădejdea care îl cuprinsese, atât pe el, cât și pe restul plutonului, îl determină să plângă „amar cu suspine” până în momentul când un obuz, simbolul disperării și al temerii, îl face să se îmbărbăteze, să găsească puterea în el însuși de a merge mai departe. În cele din urmă, după ce gradații pleacă și își lasă subalternii să se descurce pe cont propriu, ceilalți sanitarii sunt nevoiți să-și lase răniții în voia Domnului, căci „nu mai e timp de pierdut”.

În încercarea de a scăpa de groaza iminentă a încercuirii și căderii în prizonierat, tot ce se vedea „în întunericul nopții și în năluca aia”, părea un inamic ce-i așteaptă la orice pas. Acest fapt reflectă urmele adânci ale conflictului la care era nevoit să asiste, impregnate în psihicul lui. Caporalul Vasile Mihăilescu rămâne

Ambulanță din timpul Primului Război

singur și pierdut, cere mila lui Dumnezeu, întâlnește în drumul său mulți morți și, ca un răspuns la rugăciune, observă pe cer Cloșca cu Pui, ceea ce îi arăta că nu merge în direcția cea bună. În pofida faptului că el era un țăran simplu, de copil a fost învățat de tatăl său să se orienteze în timpul nopții după semnele cerești. Ba mai mult, caporalul avea și ceva cunoștințe de geografie, care i-au fost de folos în momentul în care a trecut Carpații Meridionali fără călăuză.

Pe lângă presiunile psihice la care fusese supus, se adăugau și vitregiile naturii. Depășirea pichetului de graniță și primele frânturi de fraze românești auzite, îi readuceau speranța. În război, o grijă foarte importantă era să-ți astâmperi foamea. Deși ostașii ar fi vrut să cumpere hrană, nu aveau de unde, iar cei ce aveau, bineînțeles că păstrau pentru ei. În momentul în care Vasile Mihăilescu a primit un galete (pesmet), acesta constituind hrana pe 3 zile, era mulțumit că „i s-a dat și atât”.

Autorul sesizează întotdeauna frumosul, fiind un om sensibil și iubitor de cultură, făcând referiri la arhitectura unor biserici și la frumusețea unor orașe. Viața își continua cursul în afara războiului, în ciuda bulversării prin care trecea țara. Ostașii erau obișnuiți cu claca, astfel că ei nu se sfiesc niciodată să-i ajute pe cei care îi găzduiau. Simțul omeniei îi face să doarească să întoarcă favoarea. Indiferent prin ce etape grele a trecut, credința lui Vasile Mihăilescu nu s-a risipit, ba mai mult, a crescut. Dorul de biserică îl aduce aproape de Casa Domnului, dar și pentru a se ruga să-l izbăvească de necazuri și a-l întâri în lupta cea grea. Un obicei des întâlnit în război era ca fapta bună să fie răsplătită cu fapta cea rea, caporalul Vasile Basarab fiind călcat în picioare pentru că a dat dovadă de omenie și solidaritate și nu a vrut să abandoneze răniții în noroi, în drum spre Boșoara, așa cum i se ordonase.

Brancardieri români aducând un rănit de pe front

Ostașul de rând este uimit de faptul că 18 ofițeri au vrut să scape de teroarea războiului automutilându-se, în ochii lui ei ar fi trebuit să fie exemple de patriotism și de sacrificiu. Țara avea nevoie de oameni curajoși, însă tocmai cei de la vârful armatei erau în stare să o părăsească atunci când avea cea mai mare nevoie de ei. Caporalul sesizează că în timp ce unii slujitori ai Domnului se plâng de falsele probleme, alți confrăți de-ai lor au o înțelegere superioară a situației soldaților români. Sentimentul de solidaritate îi caracterizează însă și pe oamenii de rând, spre deosebire de preotul satului, de la care am avea așteptări mai mari. Simultan cu retragerea armatei române, a pornit în necunoscut și o parte a populației civile, cu puținul avut, luat la repezeală în căruțe.

Parcurcând memoriile, am reușit să surprind disperarea inclusiv a ofițerilor sanitarilor. Retragera în toamna lui 1916, s-a făcut în condiții extrem de dificile, amplificate și de ploile neconținute care au căzut în lunile noiembrie-decembrie.

Unitatea militară din care făcea parte sanitarul Vasile Mihăilescu a fost retrasă spre Hârlău pentru a îngriji militarii răniți sau bolnavi în urma campaniei dezastruoase din 1916.

Trecerea în revistă a trupelor la Hârlău, de către regele Ferdinand și regina Maria

Frontul se va stabili pe linia Siret-Putna-Siret-Dunare în sudul Moldovei. În singura provincie rămasă neocupată – Moldova s-a produs o mare aglomerație de populație formată din armata română ce trebuia reorganizată și refăcută, la care se adăuga populația civilă locală, plus cei refugiați din provinciile ocupate: Muntenia, Oltenia, Dobrogea.

Retragerea văzută de Vasile Mihăilescu se referă la cea a unității de sanitari și a civililor, și mai puțin a unităților combatante. Este un punct de vedere al unui om simplu, al unui militar de rând, care nu modifică realitatea, spre deosebire de memoriile ofițerilor superiori și ale oamenilor politici care prezintă predominant partea frumoasă a războiului (succese militare, trecând cu vederea realitatea crudă a vieții cotidiene a militarilor).

Valoarea memoriilor lui Vasile Mihăilescu este deosebită, întrucât acestea prezintă o altă față a războiului, văzută prin ochii unui militar de rând, a sanitarului, care ceas de ceas și zi de zi a avut ocazia să vadă grozavia războiului prin răniții și mutilații ce erau aduși la postul de prim-ajutor, surprinde schimbarea radicală a vieții civililor în timpul războiului: evacuarea satelor din calea inamicului în timpul retragerii, pierderea avutului, migrația spre Moldova cu tot calvarul mersului în necunoscut, agresiunea războiului asupra copiilor nevinovați și neputincioși, mutilați de exploziile obuzelor ori de folosirea inconștientă a grenadelor de mână, drama copiilor rămași orfani, tații căzând pe front sau a oricărei rude secerate de epidemii dar și suferințele din viața cotidiană a soldaților.

Imperfecțiune în doi

Dacă tot ce ai trăit alături de ea a fost doar un vis? Dacă te-ai trezi mâine dimineată și în loc să privești zâmbetul ei sincer de copil îndrăgostit, ai realiza că ea nu există? Apelurile interminabile au fost doar scurte reprize zilnice de somn de câteva ore, îmbrățișările călduroase doar perna ce ți-a fost mereu în brațe în fiecare noapte, săruturile doar lungi oftări prin somn când priveai spre cerul senin, în vise de toamnă.

Însă acest "Dacă.." nu există, ea nu este un vis. E chiar aici, cu sufletul alături, pregătită oricând să își împreuneze degetele mâinii ei cu ale tale și cu un sărut să îți șoptească că totul va fi bine, chiar dacă de fiecare dată ați pornit drumurile cu stângul. Ați pornit cu stângul, dar privirile dintre voi doi au îndreptat fiecare pas greșit. Atingeri cu subînțeles doar de voi înțelese, cuvinte de alint cu încărcătură emoțională doar de voi înțeleasă, poveste lungă cu voi doi în prim plan. Nu vă înțelege nimeni, dar totuși rămâne povestea voastră preferată. De fapt, rămâne povestea noastră prefe-

rată. Ești atât de învăluit de aroma, nebunia și dragostea ei, încât scrii despre tine la persoana a doua.

E totul atât de ireal, încât pot privi întregul peisaj de iubire în ansamblu ca pe o pictură existentă chiar în fața mea. E un peisaj de toamnă, din acest motiv o zi e soare, o zi e mohorâtă, o zi e perfectă, altă zi e imperfectă. Ar fi bine să rămână așa imperfectă, și ziua, și povestea, și iubirea.

Suntem ciudați, nu? Când alții aleargă după perfecțiune, noi alergăm unul după altul. Eu după tine, tu după mine. Oprește-te puțin. Ia-mă de mână. Acum alergăm împreună, e mai bine. Alergăm mai încet, ne uităm atent unul la celălalt și ne mai împiedicăm. Ne ajutăm reciproc, dar...

-Acum suntem murdari de praf. Ce facem?

-Să facem baie în mare...

- Împreună?

-Da, haide în valuri. Dar fără să vorbim, găsim răspunsuri la întrebări după.

Grafică: Teodora ANDRONIC

Și parcă simt nevoia...

În zilele gri mă priveau atent în ochi și curgeau întrebările. De ce? Nu le păsa, doar erau curioși, doar sunt curioși. Și parcă aș vrea să vorbesc, să zic ofuri, gânduri, frânturi de suflet, să povestesc amintiri și întâmplări și să îmi fac și alte amintiri noi, să zbor, să râd, să cânt, să alerg, să îmbrățișez, să iubesc, să zâmbesc, să privesc.

E ocupată.

E ocupată lumea cu alte planuri, cu alte vise, cu alte gânduri, cu alte viziuni de viitor, dar prezentul?

E ocupată cu ignorări, cu false zâmbete, cu răutați, evitare de greutăți, dar iubirea unde-i?

Și parcă simt nevoia să îmi sfârâie oasele într-o îmbrățișare strânsă, să îmi sfârâie buzele după un sărut lung și neîntrerupt cu buzele fierbinți, să râd cu gura până la urechi și să îmi pocnească maxilarul, să zâmbesc cu dinții imperfecti, să văd un zâmbet imperfect, să fiu, să am un suflet doar al meu, imperfect, să fiu perfect pentru un suflet imperfect, dar să fiu fericit.

Și parcă simt nevoia...

Înger și Demon

EA poartă o rochie albă din pânză și o coroană din maci pe cap.

Îi place să stea în stația de metrou și să privească oamenii care vin și pleacă grăbiți. Se gândește la cât de liniștită și de lipsită de griji e viața ei. Și zâmbește. Zâmbește din toată inima, cu ochii și cu sufletul.

EA plânge uneori. Dar nu din cauză că viața nu i-ar fi oferit tot ce și-a dorit. Ci pentru că se pierde ușor cu firea, din motive neștiute nici măcar de ea. Iar atunci când plânge, nu se ascunde de nimeni, pentru că este liberă să își arate tristețea, rătăcirea, așa cum își arată fericirea.

EA urăște cluburile și petrecerile, tot ce vrea este să se ghemuiască pe un scaun, într-un colț al sălii de cinema și să termine un pachet de șervețele pe câteva filme de dragoste din anii '60. Sau uneori preferă să stea o zi întreagă închisă în casă – doar ea, împreună cu cărțile ei – și să viseze la povești pe care, probabil, nu le va trăi vreodată. Oricum, cunoaște mai multe personaje din cărți decât oameni din realitate.

EA merge la concerte rock la care vin puțini oameni; nu îi plac mulțimile. Acasă are o cutie mare, din carton, plină cu discuri de vinil: Robbie Williams, Depeche Mode, Hooverphonic, Nirvana, Guns N' Roses, Pink Floyd, Bon Jovi. Pereții din cameră

sunt plini de postere și de afișe cu formații, rupte de prin oraș, când nu o vedea nimeni.

EA nu se îndrăgostește prea des. Dar când o face, își aruncă sufletul într-un abis al iubirii, din care cu greu mai reușește să-l scoată la suprafață.

EA e deschisă ca o carte. Îi poți spune orice, pentru că știe să asculte, chiar dacă nu se prea pricepe la a da sfaturi. Îi poți testa oricând imaginația, pentru că nu are bariere. Își permite să fie nebună, pentru că știe că trăiește într-o lume în care toți sunt astfel.

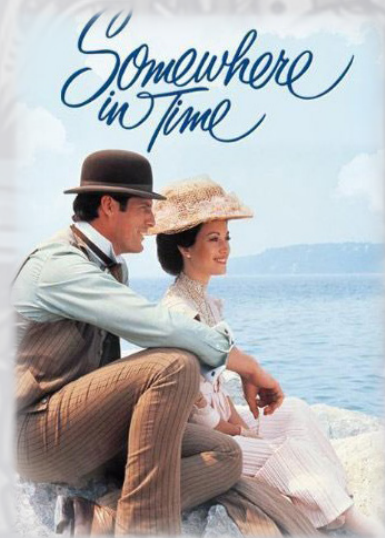
EA este tânără. Își stabilește propriile limite, pe care adesea le întrece. Și nu îi este teamă că oamenii ar putea-o considera "o ciudată" din cauza asta. Este un copil capricios și instabil. Îi place să privească inocența stropilor de ploaie care cad stingheri, udând pământul, casele, copacii, sufletele. Dar îi place și să fotografieze fulgerele de la ultimul etaj al blocului cu pereți din sticlă. Își dorește să devină fotograf și să aibă propria galerie de artă.

EA visează ca într-o bună zi să locuiască într-o casuță modestă, pe o plajă pustie, unde singura ei preocupare ar fi să adune scoici pe care să le pună în colecția ce o păstrează de când era mică. Nu își planifică minuțios viața, dar nu îi place nici să trăiască prea periculos. Are momente când vrea să fie lăsată singură, pentru că, așa cum își ascultă îngerii, vrea să își respecte și demonii pe care îi poartă în minte.

EA arde din toată ființa ei. Exact ca o flacără. Și asta trebuie să o știe oricine: e mai bine să arzi decât să te topești.

CĂLĂTORIA ÎN TIMP ÎN CINEMATOGRAFIE

Spațiul și timpul, noțiuni absolute și independente una de alta, sunt conceptele ce guvernează mișcările lumii în care trăim noi toți, lume legiferată de mecanica clasică în care toate fenomenele se desfășoară cu viteze mult mai mici ca viteza luminii. Există situații reale, concrete când aceste noțiuni devin dependente una de alta și nici nu mai sunt absolute? Da, răspunsurile au venit în secolul 20, odată cu apariția fizicii moderne. Teoria relativității restrânse a stabilit limitele mecanicii clasice, și a demonstrat că spațiul și timpul devin relative în cazul fenomenelor ce se desfășoară cu viteze apropiate de viteza luminii. La vitezele susmenționate spațiul se contractă iar timpul se dilată. Dilatarea timpului înseamnă că o oră măsurată de un ceas dintr-un avion ce zboară cu 500 km/h, măsurată de un ceas identic aflat la bordul unei nave cosmice ce se deplasează cu viteză apropiată de viteza luminii, devine câteva secunde! Adică timpul se scurge mult mai greu în sistemele

aflate în mișcare cu viteze mari. Teoria relativității generale explică funcționarea gravitației la scară universală, stabilind limitele legii gravitației din mecanica clasică. În această teorie, spațiul și timpul nu mai sunt independente, timpul este a patra dimensiune, formând cu spațiul entitatea numită continuum spațiu-timp. Gravitația nu mai este manifestarea unei forțe, ci curbarea acestui continuum datorită energiei distribuită sub formă de masă sau energie cinetică (mișcare). În acest continuum spațiu-timp se pot găsi puncte apropiate, celebrele găuri de vierme, prin care poți străbate distanțe foarte mari în Univers.

Dacă lucrurile pot fi și altfel decât știm noi, datorită complexității lor și a limitelor noastre de cunoaștere, cum ar fi dacă am putea depăși aceste limite?

Ce am vedea și ce am simți dacă am putea călători în timp? Concret, a călători în timp înseamnă să ne deplasăm între două date din calendar așa cum ne deplasăm de la școală acasă, fără să trecem prin perioadele de timp intermediare între cele două date. Cine nu ar vrea să se întoarcă în trecut să revadă o persoană dragă, să repare o greșală, să împiedice o tragedie? Sau cine nu ar dori să tragă o fugă în viitor să vadă ce va face peste 15 ani? Conform oamenilor de știință, călătoria în timp, a patra dimensiune, este posibilă în viitor, datorită dilatării timpului. Călătoria în trecut ridică multe semne de întrebare, neavând niciun suport teoretic, fiind considerată imposibilă datorită multiplelor paradoxuri ce pot surveni.

Limitându-ne deocamdată doar la scenarii *science fiction*, vă propun două filme ce au ca subiect călătoria în timp.

Undeva Cândva, (Somewhere in Time) - 1980: Regia Jeannot Szwarc, cu Christopher Reeve, Jane Seymour, Christopher Plummer) este o fantezie, având ca temă fundamentală dragostea dar și călătoria în timp, modalitatea prin care se poate realiza aceasta neavând o bază științifică.

Anul 1972. Undeva într-o metropolă americană. Aflat la primul său mare succes, un tânăr dramaturg pe nume Richard Collier (Christopher Reeve) este abordat de o ciudată femeie în vârstă. *Întoarce-te la mine!* este tot ce îi spune aceasta, după ce se pierde în mulțime, dar nu înainte de a-i dăruia un ceas cu medalion care conține fotografia unei femei devastator de frumoase.

Opt ani mai târziu, în holul unui luxos hotel de pe o insulă exotică, descoperă aceeași fotografie. Richard este captivat de tânăra din fotografie și încearcă să afle cine e aceasta, identificând-o ca o actriță ce a vizitat hotelul în 1912 dar și femeia în vârstă ce i-a dat ceasul. Apelând la un savant nebun, ajunge în anul 1912 și o întâlnește pe actriță...

Interstellar (2014, Regia Christopher Nolan, cu Wes Bentley, Matthew McConaughey, Jessica Chastain, Anne Hathaway), este un film științifico-fantastic, cu un scenariu extraordinar, documentat extrem de bine științific și convingător.

În viitor, plantele agricole sunt distruse de o mană, doar porumbul mai putând fi cultivat pentru o pe-

rioadă, lucru care duce la prăbușirea civilizației și deșertificarea planetei. Fostul pilot NASA Cooper (Matthew McConaughey) se ocupă de o fermă, alături de familia sa.

Pilotul este cooptat într-un grup de exploratori cu scopul de a salva omenirea de la iminentul sfârșit. Exploratorii au misiunea să găsească o planetă locuibilă pentru oameni și

pornesc într-o extraordinară călătorie prin Univers, ajutați de o inteligență extraterestră ce le pune la dispoziție o gaură de vierme!

La întoarcerea pe Pământ, pilotul este la fel de tânăr, neschimbat, iar fiica lui o bătrână savantă...

Prof. Mirela BOZBICI

Teoria conspirației de-a lungul timpului (Fețe ale conspirației)

Conspirația reprezintă o înțelegere secretă între două sau mai multe persoane, cu scopul comun de a efectua o activitate ilegală, imorală sau cu conotații negative pentru societate. Practic, se grupează în alianțe care își adună forțele de natură economică, socială sau politică având ca rezultat o influență negativă pentru noi oamenii.

Până în prezent, au existat și există o mulțime de astfel de teorii care au un punernic impact asupra populației care devine tot mai îngrijorată din cauza acestor evenimente.

În ultimii ani, una dintre cele mai controversate teorii conspirative a fost legată de catastrofe naturale, aparent, Triunghiul Bermudelor sau Triunghiul Diavolului fiind o zonă unde se petrec fenomene paranormale care stârnesc o mulțime de întrebări fără răspuns multor oameni.

Acest loc a fost descoperit de Cristofor Columb care afirmă în scrierile sale că a văzut animale ciudate (mulți presupunând că sunt extraterestre) și chiar “lumini ciudate dansând la orizont”.

Deasemenea, s-au identificat anumite dispariții misterioase ale unor vapoare, aeronave și oameni. În ultimul secol, s-au înregistrat între 200 și 1000 de dispariții fără urmă care au atras atenția populației.

Oare când se va scoate la iveală adevărul? Oamenii de știință spun că nu este nici un mister la mijloc iar aceste incidente s-au petrecut din cauza magnetismului puternic din zona respectivă și a gazelor naturale eliberate din Oceanul Atlantic. În acest caz, adevărul este interpretabil.

La fel de populară în rândul omenirii este și teoria conspirativă a Organizației Illuminati, care a fost înființată încă din secolul al XVIII-lea, care avea ca scop înlăturarea monarhiilor și religiilor de stat din Europa.

Astăzi, se presupune că întreaga omenire este condusă de această organizație secretă și tot ce se petrece pe planetă nu este întâmplător, ci bine planificat. Prin intermediul mass media, aceștia reușesc să controleze întocmai cum un păpușar își manipulează marionetele. De la războaie, până la dezastre natural, Illuminati ar fi singurul vinovat, afirmă unii.

O altă tehnică prin care suntem manipulați cu ușurință este crearea idolilor. Mulți artiști sau celebri-tați internaționale au ajuns pe cele mai înalte culmi ale succesului datorită acestei organizații. Chiar mai mult, unii au afirmat în interviuri publice că și-au vândut sufletul diavolului, cum ar fi Katy Perry, Jay-Z, Eminem și mulți alții. Dealtfel, unele voci afirmă că mari cântăreți care au decedat de

la vârste relativ fragede au fost victimele Illuminati pentru că au încercat să divulge secrete publicului cum ar fi Michael Jackson, Whitney Huston, Amy Winehouse.

Un eveniment la fel de controversat, recent, petrecut pe data de 11 septembrie 2001, surprinde atacurile teroriste din Statele Unite ale Americii organizate de Al-Qaeda, care a fost în spatele acestora, în urma lor fiind înregistrate un număr mare de decese. În perioada respectivă toată țara era în doliu. Pe lângă pierderile umane, s-au înregistrat numeroase pierderi materiale. Însă, există speculații care spun că acest incident a fost organizat chiar de Statele Unite ale Americii ca pretext al războiului contra terorismului cu țările Irak și Afganistan.

Toate acestea fiind spuse, adevărul despre aceste teorii va rămâne mereu un mister care se va descoperi odată cu trecerea timpului.

Ștefania MUSTĂȚĂ

Clasa a XI-a D

Redacția ACTUALIS implicată în
proiectul **eTwinning**
JEUNES ET JOURNALISTES

Parteneri:

Liceul Jean Jaurès, SAINT
AFFRIQUE – FRANȚA, Lice-
ul Teoretic IOAN SLAVICI, Pan-
ciu – ROMÂNIA, ITCS M. Lazzari,
Dolo – ITALIA, ESPE Paris, Paris
– FRANȚA, IES Honori García, La
Vall d'Uixó – SPANIA, Instituut Spij-
ker, Hoogstraten – BELGIA, Colegiul
Economic P.S. AURELIAN, Slatina –
ROMÂNIA, Școala Franceză din Cau-
caz, Tbilisi – GEORGIA.

instituțiile lor de învățământ) au vrut să împărtășească și să-și lărgască experiențele creând, printr-o muncă colaborativă, o revistă care să vorbească despre centrele de interes ale elevilor. **Le sac@dos européen** este o revistă creată de elevi, pentru elevi.

Articolele reflectă vârsta lor, preocupările lor, pasiunile lor și, în același timp, își propune să-i educe, să-i sensibilizeze la fenomene culturale, sociale.

În calitate de furnizori și beneficiari ai conținutului articolelor, elevii au fost puși în situația de a-și exprima propriile opinii și de a se informa.

Prin intermediul limbii franceze – limba de comunicare a proiectului – partenerii au avut ocazia să comunice și să-și promoveze propria identitate și cultură națională.

În cele din urmă, **Le sac@dos européen** ne-a oferit tuturor beneficiul de a ne simți, împreună, europeni.

Le sac@dos european este un proiect complex, care și-a propus să reunească realitățile școlare din 6 țări europene: Belgia, Spania, Georgia, Italia, Franța și România.

Realizarea unei reviste școlare pentru adolescenți este un demers curajos, care vizează exprimarea diversității educaționale pe care elevii o trăiesc în fiecare zi, în școlile lor. Partenerii din proiect (coordonatori și realizatori de reviste și ziare școlare în

Appel vers la France

În aprilie 2015 a avut loc, via Skype, o întâlnire între elevii de

la Liceul **Jean Jaurès** – Franța și elevii de la Liceul Teoretic **Ioan Slavici** Panciu – România, membrii ai colectivelor redacționale ale revistelor școlare *Si Jaurès su...!* și respectiv *Actualis*, toți fiind implicați în proiectul e-Twinning **Jeunes et Journalistes**. Timp de 40 min, tinerii jurnaliști au discutat, în limba franceză, despre centrele lor de interes, despre planurile de viitor, despre proiectul european realizat împreună și ... despre obligativitatea de a purta o uniformă :) - elevii din Franța au observat că elevii din Liceul *Ioan Slavici* purtau uniformă, lucru care i-a surprins. Întâlnirea a fost cu atât mai plăcută, cu cât ea s-a finalizat prin interpretarea unor melodii în limba franceză de către doi elevi români de gimnaziu. Tinerii jurnaliști francezi au fost impresionați de vocile și calitatea impecabilă a pronunției micilor cântăreți de clasa a V-a Gabriel Ploșniță și Alexia Șerban-Huzum.

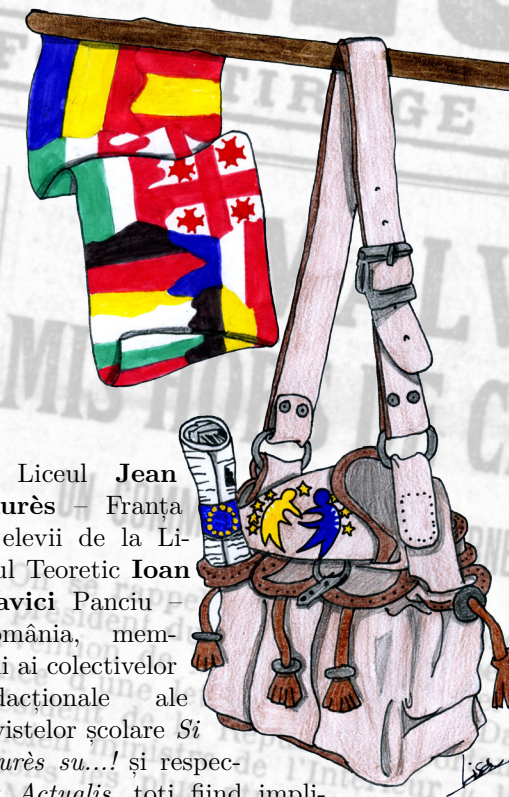
O experiență minunată, care va fi, sperăm noi, repetată!

Echipa de proiect

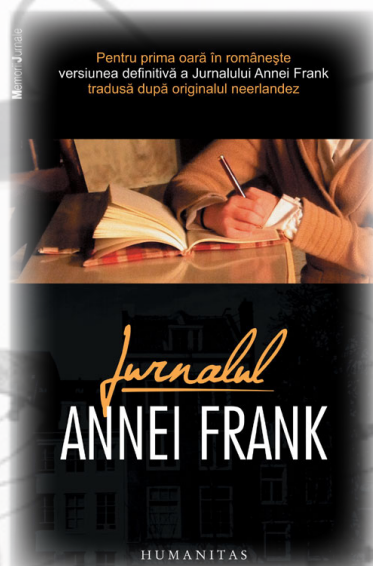
Jeunes et Journalistes

logo: Lisa (Liceul Jean Jaurès - Franța).

Victoria TUGUI (Liceul Teoretic Ioan Slavici - România)

CRONICĂ DE CARTE

Jurnalul Annei Frank

Holocaustul – parte din “soluția finală a problemei evreiești” – a fost unul dintre cele mai crude și mai sângeroase evenimente ce au avut loc de-a lungul istoriei omenirii, în cadrul căruia au fost exterminați aproximativ 6 milioane de evrei, în timpul celei de-a doua conflagrații mondiale.

Un astfel de suflet – tânăr, nevinovat, ce încerca din răspuțeri să își facă loc prin ceea ce la vremea respectivă se numea “viață” – a fost adolescenta Anne Frank, fiica unei familii evreiești care a căzut victimă genocidului nazist la o vârstă mult prea fragedă.

Stând ascunsă timp de mai bine de doi ani împreună cu părinții, sora mai mare și cu o altă familie de evrei, în așa-zisa Anexă a sediului firmei patronate de tatăl său, în Amsterdamul ocupat de germani, micuța Anne și-a “suspina” capriciile deli-

catei vârste a adolescenței, precum și dramele pe care le trăiau oamenii și condițiile grele de trai din acea perioadă, într-un caiet primit drept cadou de ziua sa de naștere. Probabil că un strigăt de ajutor, un umăr pe care să plângă, un prieten căruia să se destăinuie sau poate că doar un mijloc de a-și “pierde” timpul într-un mod cât se poate de frumos a fost pretextul scrierii acestei capodopere care, fără doar și poate, este cea mai frapantă mărturie umană din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Anne Frank este prototipul unei tinere care, cu siguranță, nu s-ar potrivi vremurilor pe care le trăiesc oamenii mileniului al treilea: Anne creează, Anne citește, Anne are o ambiție care ar putea face pe oricine să se simtă mic, Anne învață, se documentează, în ciuda faptului că nu poate frecventa școala, Anne nu se resemnează, ci luptă, protestează, atât cât poate, cu un scop clar însă: acela de a deveni, într-o bună zi, scriitoare. Din păcate, ea nu era în stare să realizeze că la cei 13 ani

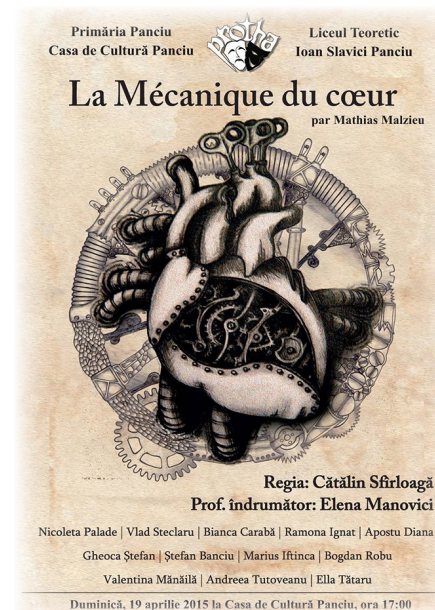
pe care îi purta pe umeri, pe chip și în inimă, mânuia condeiul așa cum puțini scriitori adulți o puteau face.

Soarta, din păcate, nu avea să îi ducă visul la îndeplinire, în anul 1944, Anne și ceilalți șapte locatari ai Anexei fiind arestați și apoi deportați în lagărul Auschwitz, de unde nu vor mai reuși să vadă vreodată lumina zilei. Tatăl Annei, Otto Frank, este singurul care va supraviețui și va fi eliberat, iar în următorii ani va publica și va face cunoscut tuturor oamenilor jurnalul fiicei sale, o carte care poate schimba oricui viziunea despre lume și despre libertate.

Prin frânturile de viață scrise într-un mod amuzant, dar totuși atât de matur și de sincer pentru vârsta ei, sufletul îi va dăinui atâta timp cât rasa umană va exista pe Pământ.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a X-a D

CRONICĂ DE TEATRU

Mecanica inimii

Fiecare dintre noi poartă în el însuși un “mecanism cu emoții înăuntru” și anume inima, adeseori fragilă, care se deteriorează cu fiecare trădare, cu fiecare vis neîmplinit, cu fiecare gând nerostit la timpul lui și cu fiecare lacrimă vărsată în neștire.

“Mecanica inimii” este un spectacol de teatru ce încântă pe vișătorii care nu și-au pierdut din inocența copilăriei, pe îndrăgostiți și pe cei dornici de a porni într-o călătorie

cu peripeții care le va dezvălui cât de complicat poate funcționa sufletul unui om.

Povestea acestei piese de teatru este una aparent simplă: într-o zi

geroasă de iarnă, inima unui băiețel nou-născut, pe nume Jack, încetează să mai bată, așa că cea care îi va deveni mamă adoptivă, doctorița Madeleine, îi va atașa la inima lui cea adevărată un ceasornic ce îi va permite acesteia să bată normal. Pe măsură ce crește, Jack va realiza că nu este ușor să îi facă pe ceilalți să îl accepte, din cauză că este diferit. Barometrul “inimii” eroului nostru se va da peste cap, când acesta o întâlnește pentru prima dată pe micuța cântăreață Acacia, de care se va îndrăgosti nebunește și datorită căreia va porni în aventura vie-

ții lui, atât pentru a-și găsi dragostea, cât și pentru a se descoperi pe sine însuși. Ceea ce se petrece din momentul plecării lui Jack în călătoria spre Andaluzia și până la finalul spectacolului este absolut magic: o poveste psihologică, ce ajută pe oricine să facă o introspecție în sufletul său, pe alocuri comică, la sfârșit, dramatică.

Costumația viu colorată, proiecțiile video care însoțesc jocul scenic, scenografia bine realizată, care îl teleportează pe spectator către o lume de vis, precum și dăruirea cu care fiecare actor își interpretează cât mai bine rolul au adus Trupeii de Teatru “Protha” a Liceului Teoretic “Ioan Slavici” Panciu o serie de premii la festivalurile la care a participat în țară: Marele Premiu la Festivalul Internațional de Teatru “Grigore Vasiliu Birlic” Fălticeni, Marele Premiu la Festivalul de Teatru Francophon de la Buzău, Premiul Special al Juriului la Festivalul “Mangalia-Art”, iar premiile nu se vor opri aici, căci fiecare premiu nou câștigat reprezintă o cărămidă zidită la ceea ce a construit Protha de-a lungul anilor.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a X-a D

CRONICĂ DE FILM

Unora le place jazz-ul

Ne aflăm în fastuosul Chicago al anilor '20, într-o zi de iarnă târzie. Ca personaje principale se aleg doi muzicanți de jazz – Joe și Jerry – care, după ce asistă, fără să vrea, la Masa-crul de Valentine's Day, din 1929, și după ce rămân lefteri, se văd nevoiți să își părăsească orașul, iar singura lor evadare pare a fi un tren către Florida, care transportă o orchestră exclusiv de

femei. Se adaugă sarea și piperul: două perechi de tocuri, două rochii strânse pe corp, pălării, peruci, bijuterii, buze rujate și gene false, iar travestiul celor doi prieteni este gata! Aventura către turneul din Florida poate începe. "Condimentul" care le pune inima pe jar celor două 'doamne' este o tânără blondă, solistă a orchestrei, ce are unele probleme cu băutura, precum și în viața amoroasă, interpretată de inegalabila Marilyn Monroe. De aici înainte vă puteți da seama că povestea va avea un parcurs destul de complicat, căci Josephine și Daphne (numele sub care sunt deghizați cei doi) încearcă să se comporte pe cât posibil ca niște femei, doar că imboldul masculin le va juca feste.

Un film distins cu Premiul Oscar, 3 Globuri de Aur și un Premiu Bafta, "Unora le place jazz-ul" ("Some like it hot") a fost ales de către Institutul de Film American drept cel mai bun film de comedie al tuturor timpurilor. Și pe bună dreptate! La fiecare minut intervine câte o "surpriză" care îți aduce zâmbetul pe buze sau care chiar te face să râzi cu poftă: un sicriu plin cu sticle de whisky, cărat

cu dricul, curse de câini, o barcă în marșarier, gloanțele din contrabas, sticla de șampon umplută cu șampanie, spărgătorul de gheață și multe altele...

Memorabilă a rămas și va rămâne mult timp de acum încolo replica de la finalul filmului, rostită de gangsterul Osgood, când acesta află că femeia de care s-a îndrăgostit și pe care a cerut-o în căsătorie era, de fapt, un bărbat, și anume poznașul Jerry. Nonșalant și cu un zâmbet larg pe față, Osgood remarcă: "Nimeni nu-i perfect!"

Un lung-metraj de legendă, o capodoperă, al cărei farmec îl dau scenariul original, regia ireproșabilă, coloana sonoră încântătoare, costumațiile incredibile, frumusețea anilor (de mult apuși) dar și faptul că este un alb-negru. Toate acestea combinate alcătuiesc o comedie de excepție pe care toată lumea ar trebui să o vadă, ca să realizeze ce înseamnă cu adevărat un film bun - unul care merită să fie vizionat la nesfârșit.

Miruna TUTOVEANU
Clasa X-a D

OGLINDA SAU ACTUL VICIULUI

OGLINDA SAU ACTUL VICIULUI

Viciile reprezintă un subiect foarte controversat al societății actuale, întrucât ele tind a fi percepute periculoase încălcări ale normelor de comportament.

În esență, viciile nu sunt necesare, putem trăi fără să devenim așa ziii „prizonieri ai viciilor”, însă acest lucru nu ne-ar favoriza în vreun fel. Acest subiect poate fi tratat din mai multe perspective.

Pe de o parte, viciile, atunci când sunt tratate cu limite, pot rămâne inofensive, mici plăceri vinovate ale unui individ ce caută să experimenteze atât lucruri obișnuite, cât și lucruri noi, controversate. Viciile nu ne caracterizează, ele nu spun nimic despre noi. Sunt doar niște experiențe pe care unii oameni vor să le încerce. Alții preferă în schimb să rămână indiferenți în fața acestora. Acest lucru nu îi diferențiază, nu îi împarte în diferite categorii. Cei care au vicii, nu sunt mai prejos decât ceilalți, nu au nimic în plus sau în minus. Ele nu reprezintă un stil de viață, ci niște simple obiceiuri.

Pe de altă parte, viciile duse la extreme ajung să fie necesare, își pierd esența, devenind pe neștiute obligatorii și dăunătoare. Tocmai din această cauză, acest subiect este atât de controversat, datorită fricii de a nu deveni supușii unor obiceiuri nesănătoase, care îi fac pe oameni să piardă

legătura cu societatea și să devină împătimiți unor imoralități. În realitate, nu viciile sunt responsabile de slăbiciunea omului care își părăsește ființa în favoarea unor obiceiuri, ci faptul că el percepe viciile ca fiindu-i necesare, mai puternice decât voința sa și mai puternice decât iubirea celor din jurul său. El se abandonează în fața unor false convingeri, alegând calea ușoară, aprobându-și minciuna că este controlat de aceste vicii, când de fapt, în tot acest timp, doar rea-voința l-a împiedicat să-și urmeze cursul normal al vieții.

În concluzie, noi suntem proprii și singurii noștri stăpâni, viciile nu ne controlează alegerile, noi suntem cei care luăm decizii în ceea ce ne privește. Noi avem puterea de a ne controla și de a le controla.

Ana-Maria MITITELU
Clasa a XII-a D
Foto: Loredana Stoica

ARTA DE A TRĂI PREZENTUL

De câte ori nu ați încercat să îmbunătățiți starea unei persoane dragi prin expresii ca „Trăiește clipa!” sau „Bucură-te de prezent!”? „Măcar o singură dată!” ar putea fi răspunsul multora dintre voi, dar adevăratele întrebări sunt: De câte ori ați reușit să urmați un astfel de îndemn? De câte ori ați putut lăsa deoparte amintirile, grijile și problemele, pentru a vă face timp să absorbiți fiecare strop de bucurie de care puteți profita? De câte ori v-ați canalizat atenția asupra clipei prezentului în loc să vă lăsați absorbiți de clipele trecutului?

Nu cred că este nevoie de niciun studiu de specialitate pentru a se demonstra că în viața unei persoane oarecare, momentele în care reușește cu adevărat să savureze fiecare aspect

mărunt al prezentului sunt mult mai rare decât cele în care se lasă copleșit de amintiri, griji sau temeri. Oricine știe că viața se derulează în prezent, dar de câte ori reușim, realmente, să trăim în el? Este de ajuns să te agăți de un gând răzleț chiar și numai timp de câteva minute pentru ca acesta să-ți invadeze mintea și să umbrească clipe unice, clipe de care ar fi trebuit să te bucuri când ai avut ocazia.

Un alt adevăr bine știut este că, să trăiești prezentul, nu înseamnă să trăiești ignorând trecutul sau viitorul, ci să stabilești pe ce aspecte ale celor două să te axezi pentru a te asigura că trăiești un prezent ce-ți va aduce un viitor luminos, fiindcă ai drept suport lecțiile învățate în trecut. Învățând să ne bucurăm de prezent, dobândim garanția de a nu ne irosi viața în zadar. Dintr-o întâmplare obișnuită putem absorbi fericire nu numai o singură dată, ci chiar de mai multe ori, prin amintirea acesteia. Adesea avem șansa de a influența natura acelei amintiri, stabilind involuntar pe ce emoții și sentimente punem accent, acestea urmând să fie păstrate în memoria noastră. Probabil și acesta este unul din motivele pentru care se spune că

suntem stăpânii propriei noastre existențe, dar dacă este într-adevăr așa, atunci de ce nu am profita de acest privilegiu pentru a modifica aspectele vieții care ne displac? Dacă nu știm să valorificăm prezentul, probabil că nici viitorul nu ne va aduce prea multe satisfacții. Dacă lăsăm prezentul să treacă pe lângă noi, nebăgat în seamă, nu vom ști nici cum să apreciem viitorul, căci și acesta la rândul lui va deveni prezent, un prezent uitat, un prezent nesemnificativ care nu ne-a învățat nimic prin experiența pe care ne-a pus-o la dispoziție, tocmai fiindcă nu am reușit să ne concentrăm asupra ei. Numai focalizându-ne asupra momentului prezent, acesta poate dobândi un sens, iar învățătura acumulată în trecut ne poate asigura șansa de a evita repetarea unei greșeli. Sprijinindu-ne pe experiența prezentului, ne putem forma un echilibru în viață, dar acesta va depinde de la o persoană la alta, căci fiecare posedă un mod diferit de a percepe scopul propriei existențe.

Alexandra CHIRILĂ
Clasa a X-a B

politețe

Ce este *iertarea*?

superficialitate

falsitate

minciuni

Ce este în neregulă cu „Scuzel!”?

Ei bine, acesta dă oamenilor senzația că orice greșală poate fi reparată printr-un singur cuvânt. Dar de fapt ce ar trebui să se afle în spațiile acestei afirmații? Ce încărcătură emoțională trebuie să transmită?

Ar trebui să știm că nu există un mod universal de a ne cere scuze, cuvintele fiind, la urma urmei, doar niște vorbe goale dacă nu sunt însoțite de sentimente, intenții sau chiar fapte.

De ceva timp am ajuns să cred că majoritatea persoanelor, în mod conștient sau nu, tratează acest aspect al vieții, iertarea, cu superficialitate, scuzele aduse fiind simple, penibile chiar, sinonime poate cu o ușoară părere de rău; iar acceptarea acestora? Vine imediat poate din nepăsare sau politețe, sentimentele rămânând asemenea unei răni neîngrijite care va măcina o perioadă de timp sufletul afectat.

Astfel, unii oameni, unii dintre ființele autoproclamate „cele mai inteligente de pe Pământ”, încep să își piardă moralitatea, devenind nu mai presus de niște fiare periculoase și imprevizibile, detașate de sentimente, care vor călca totul în picioare pentru a obține ce vor; fără empatie pentru

cei răniți, fără milă pentru cei slabi și fără dorința de a ajuta: singurele lucruri care deosebesc mentalitatea noastră de cea a unui animal. Aceste persoane sunt însă slabe, pline de sine, care mai bine ar muri decât să ceară ajutorul cuiva, care nu pot simți bucuria adusă de un lucru decât dacă este numai al lor, privând pe alții de acesta.

Pentru a-ți cere cu adevărat iertare trebuie să fii conștient de durerea produsă de acțiunile tale, să dai dovadă de curaj și să lași orgoliul în spate; să fii SINCER! Cel supărat însă...trebuie să îl lase pe celălalt să își dea seama de ce a făcut, să aibă răbdare, stăpânire de sine și să fie înțelegător pentru că...omul cât trăiește învață...și de obicei învață din greșeli. Cu toate că sună ciudat, ar fi trebuit să învățăm felul de a ierta încă din copilărie; atunci, deși era vorba despre o împăcare destul de nesigură, pentru moment era ceva pur. Acum, când am crescut, se presupune că ar trebui să știm să creăm o înțelegere stabilă, bazată pe încrederea în sentimentele și trăirile celuilalt.

Oare chiar sunt singurul care se întreabă de ce ne complicăm existența efemeră cu minciuni și de ce unele afirmații le scoatem la iveală

dintr-o mare de falsitate?! Suntem înconjurați de oameni cu două fețe care nu își urmăresc decât propriile interese, care intră în viața noastră o bună bucată de timp doar pentru a lăsa în urmă totul devastat. Și de ce? Pentru răzbunare? Pentru o plăcere sadică ascunsă? Pentru a crea confuzie, nemaștiind nimeni să facă deosebirea între fals, politețe și adevăr?! Suntem în-

De fiecare dată când greșim sau facem rău intenționat, ar trebui să ne punem toate aceste întrebări. Viața ne-a fost dată să o trăim împreună, și nu separat, încercând să ne punem piedici unii altora.

Ștefan GHEOCA
Clasa a IX-a B

scuze

SINCER

sentimente

Cum alegem LIBERTATEA?

“Acceptă responsabilitatea de a fi tu însuși, așa cum ești, cu tot ceea ce este bun și cu tot ceea ce este rău, cu tot ceea ce este frumos și cu tot ceea ce nu este. În această acceptare are loc transcendența. Și omul devine LIBER “. (Osho)

Iată câteva cuvinte simple, care însă în spatele lor ascund esența acestui subiect.

Din punctul meu de vedere, libertatea ar trebui să reprezinte valoarea, calitatea cea mai de preț a unei persoane. Din ce motiv? Deoarece trăim într-o țară democratică în care întreaga putere este concentrată în mâinile noastre. Exagerez oare? Nu, nu cred pentru că atât noi, tinerii cât și orice om de pe Pământ, formăm noua generație, o generație prosperă cu un interminabil drept de exprimare. Cu toții știm că trecutul nu a fost atât de generos în ceea ce privește libertatea oamenilor, fie fizică, fie de exprimare. Acum e momentul! E momentul să fim noi înșine să ne expunem opiniile, principiile, mulțumirile și, în același timp, nemulțumirile. A fi liber nu înseamnă a trăi pe cont propriu sau în voia sortii, fără a acționa în niciun fel, a fi liber înseamnă să-ți decizi tu singur viitorul, să acționezi, fără a fi constrâns de nimeni.

A fi liber înseamnă să poți visa lumea perfectă, fără să te împiedice cineva! Libertatea este vitală pentru a reuși.

Să privim cu câteva secole în urmă. În acele vremuri, un bărbat se deținea drept de viață și de moarte asupra femeii lui. În zilele de astăzi un creștin ar putea spune că este liber atunci când îndeplinește voia lui Dumnezeu sau, în aceeași măsură, o persoană abia ieșită din închisoare s-ar putea numi liberă. Observăm că acest concept de libertate vizează mai multe dimensiuni.

În societatea în care trăim tendința de exagerare este pretutindeni și accentuată. De ce spun asta?

Pentru că unii oameni percep libertatea în mod eronat. Spre exemplu, la școală, elevii simt nevoia de a avea într-o proporție mai mare dreptul la libertatea exprimării, cât și la cel de a se comporta într-un anumit fel. Până aici totul este normal, nimic exagerat. Acest lucru se schimbă în momentul în care acțiunile tinerilor ajung la extreme, sfidând legile bunului simț.

Cred că libertatea ne-o alegem singuri, noi suntem stăpânii propriei noastre ființe. E posibil ca uneori, în drumul vieții, să existe nenumărate piedici, obstacolele ce ne vor încălca dreptul la libertate, însă important este să nu ne pierdem în decor, fiind necesar să fim puternici, perseverenți și să nu lăsăm pe nimeni să ne modifice modul de a gândi și de a acționa. Îmbinând toate acestea, cu siguranță libertatea va deveni un mod de a trăi.

Irina ȘERBAN
Clasa a X-a B

Cum ne lăsăm seduși de publicitate

Publicitatea a reprezentat cheia succesului în vânzări încă de la începuturi, deoarece, dacă vrei ca produsul tău să fie cumpărat, trebuie mai întâi să fie cunoscut. Dar cum efectul vizual creat consumatorului înclină mult balanța în favoarea producătorului, reclamele trebuie să sară din tiparul banalului.

Conduși de dorința noastră de a avea ce este mai bun, ne lăsăm ușor influențați de aspectul și de modul de prezentare al unui produs, lăsând la o parte faptul că am putea găsi o variantă a acestuia de o calitate mai bună și chiar la un preț mai mic, dar sub un brand nu la fel de popular.

Actualele mari companii au conștientizat acest fapt cu mult timp în urmă și, prin diverse strategii de marketing, au ajuns să dețină monopolul în domeniul lor.

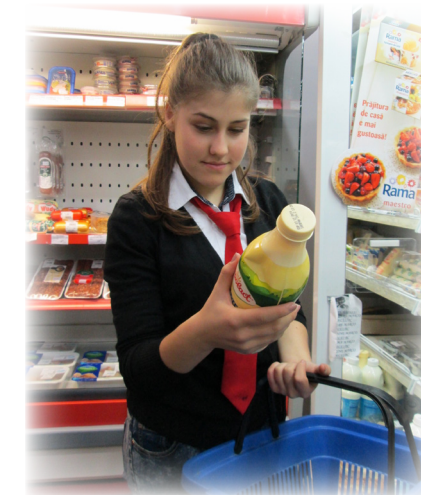

Pentru vânzarea produselor sau a serviciilor se recurge, printre altele, la dezinformarea consumatorului. Aici, un exemplu potrivit l-ar consti-

tui sintagma foarte des întâlnită în reclamele pentru soluții de curățare, paste de dinți, etc. și anume: „Înlătură până la 100% din...”. Partea nedreaptă față de consumatori este că firma poate susține acea afirmație în spoturile publicitare chiar dacă din 1000 de teste, făcute înainte de lansarea produsului, 990 au arătat contrariul.

De asemenea, după anii '80 prețurile psihologice au luat amploare în sfera capitalismului. Strategia aceasta constă în terminarea prețurilor în „9” și a început să fie folosită în anul 1876 la sugestia americanului Melville E. Stone, care urmărea creșterea vânzării ziarului său. După cum credea și el, un produs este mult mai atractiv pentru clienți când costă 2,99 dolari în loc de 3 dolari. Explicația este că noi nu dăm de multe ori atenție cifrelor de după virgulă, prețurile părându-ni-se mult mai mici decât în realitate.

Sloganul care însoțește reclama dă personalitate produsului și firmei ofertante, având forma unui mesaj concis și memorabil. Fiecare marcă ocupă o poziție unică în mintea consumatorului în funcție de punctul sensibil atins de slogan: prețul (Altex - „Cel mai mic preț din România”), calitatea (Avi-Top - „Blazonul calității”), stărnirea ego-ului (Lion - „Trezește leul din tine!”). Astfel avem în minte format un clasament al posibilităților noastre în materie de marketing, iar acest lucru ne împinge la a da prioritate unor anumite firme, în defavoarea altora.

În final este important și modul prin care consumatorul primește toate aceste mesaje redat anterior. Ele trebuie încheiate într-un context și când zic context mă refer la scenariul reclamei. Acesta nu trebuie să aibă o acțiune prea amplă astfel încât clientului să îi vină greu să o urmărească și să-i piardă subiectul, dar nici nu trebuie să fie prea directă, nestărnind nicio emoție. Introducerea celebrităților în reclame are scopul de a câștiga încrederea consumatorilor. Un exemplu elocvent îl constituie procesul de rebranding al lanțului de fast-food-uri McDonald's în care s-a evidențiat aportul cântărețului Justin Timberlake în scurtul cântec „I'm lovin' it!”. În alte reclame sunt dezbătute probleme generale, specifice oricărui om, în a căror rezolvare intervine prompt, cu un aer salvator, produsul căruia i-a fost destinat spotul.

Ștefan GHEOCA
Clasa a IX-a B
foto: Georgiana ISAC,
Alexandra HĂRĂBOR

Te iubesc

admirație

pasiune

dragoste

Gesturi de iubire

Noi, oamenii, suntem atât de diferiți încât tot ceea ce gândim, ce facem, ce ne leagă, diferă de la persoană la persoană, de la timp la timp, de la cuplu la cuplu, de la gând la gând. Când vine vorba de modurile prin care să-și demonstreze iubirea, pasiunea, admirația, oamenii pot deveni stângaci, uneori din timiditate, uneori din prea multă afecțiune, alteori din teama de a nu fi respinși.

Iubirea față de o persoană dragă se poate manifesta prin nenumărate căi, pe lângă faptul că rostim cuvintele „Te iubesc”. Cel mai pur gest de iubire vine din partea părinților, pentru copiii lor. Încă din momentul nașterii, mama are grijă de puiul ei protejându-l cu brațele și îmbrățișându-l oricând acesta suferă. De asemenea, copiii își arată dragostea și respectul față de părinți prin simplul fapt că le ascultă sfaturile și le împărtășesc problemele. Pe de altă parte, văzând diferite cupluri, o bună perioadă am crezut că ținutul de mână reprezintă o metodă de a exprima posesiunea: “Este a mea/ Este al meu”; însă era un gând total greșit, înțeleg acum că ținutul de mână este despre a menține contactul. E despre a vorbi fără cuvinte. E despre “Te vreau cu mine, nu vreau să pleci niciodată”. Poți iubi cea mai complicată persoană de pe pământ...deoarece în ochii tăi va părea cea mai specială. O poți iubi datorită calităților ei, dar și datorită defectelor; pentru că e foarte mare posibilitatea ca persoana care îți dă bătaie de

cap să fie tot cea care îți dă și bătaie de inimă.

Un alt gest de iubire este faptul că avem grijă de propria persoană. Cum altfel să știi să iubești, dacă nu începi cu tine? Cea mai puternică dovadă a iubirii de sine este să te accepți așa cum ești, să fii capabil să te ierți, pentru ca apoi să înveți să îi iubești și pe alții, cu defecte și calități. Să exersezi pe tine, pentru a nu te juca cu sentimentele celorlalți. Uneori însă mai și greșim, căci nu suntem perfecți. Și îi supărăm neintenționat pe cei din jurul nostru, pe cei care contează cu adevărat. Greșim față de părinți, greșim față de prieteni, față de persoana iubită. Regretăm, încercăm să reparăm situația, să fim iertați, iar astfel se nasc alte gesturi de iubire, care vor duce într-un final la o bună comuniune.

Puțini sunt cei care cunosc aceste sentimente, de aceea ar fi indicat ca oamenii să-și ia „liber” de la societate și de la toate lucrurile „de-a gata” și să plece într-un loc liniștit, ca să reînvețe să iubească și să lupte. Au nevoie să iasă din spațiul toxic în care s-au afundat. Au nevoie să pună pauză și

să se vindece, pentru ca zilele să nu mai fie goale între ei. Iar apoi, să o ia de la capăt. Ar trebui ca aceștia să se mai nască o dată. Vindecați și noi. Și atunci să prețuiască toată iubirea din jurul lor, dăruind iubire celorlalți.

Elena-Cristina PÎSU
Clasa a XII-a D
Cosmin-Alexandru DUMITRU
Clasa a XII-a E

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Design și editare

Andrei VOINEA - IX B
Andrei Ștefan GHEOCA - IX B

Realizatori de articole

Anda-Livia MERLOIU - XII E
Elena-Cristina PÎSU - XII D
Andreea DOGARU - XI D
Elena POCRIȘ - X D
Loredana STOICA - X D
Georgiana DUNĂ - Absolventă LIS
Valentin MOCANU - Absolvent LIS
Silviu Lupu - Absolvent LIS
Georgiana BLĂGAN - XII D
Miruna TUTOVEANU - X D
Cosmin Alexandru DUMITRU - XII E
Ana MITITELU - XII D
Irina Șerban - X B
Andreea DOGARU - XI D
Maria-Cristina APOSTU - XII D
Ana-Maria Teodora ROMAN - XI D
Alexandra CHIRILĂ - X B
Alexandru MANOLACHE - VII A
Ștefania MUSTAȚĂ - XI D
Magda ȚIGĂNUȘ - X D
Ana COSTIN - X D
Andrei Ștefan GHEOCA - IX B
Prof. Constantin Ioan GÂRLEANU
Prof. Mirela BOZBICI
Prof. Maricica APREUTESEI

Grafică coperti:

Georgiana Adochiței - Absolventă LIS

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

www.lispanciu.ro

Website Revista

Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu